

บันทึกสุดท้าย...

จาก บุษบงராไพ พึ่งบุญ ณ อยุธยา พลวัฒน์

ຖືກໄພ ອັກ າ; າ໐ າ ອອ້ກ • ຖືກໄພ ອັ າ໐ າ ອອ້ກ

มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่วรรณกรรมพระพุทธรักษา

มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา

จัดพิมพ์เป็นธรรมบรรณการ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

ISBN 974-93040-8-X

ท่านที่ประสงค์จะพิมพ์หนังสือของมูลนิธิฯ
เพื่อเป็นธรรมทานโปรดติดต่อ

มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา

สำนักงานเลขที่ ๑๗๔/๑ ซอยเจริญนคร ๗๘

ถนนเจริญนคร แขวงดาวคะนอง เขตธนบุรี

กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐

โทร. ๐ ๒๔๖๘ ๐๒๓๙

www.dhammadhome.com

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

บุษบงร่ำไผ่ • บัวงามเย็บรับแสงอรุณ

បັນពីកស្ដុតក្លាយ...

ຈាក បុមបទរ៉ាវៃ ផ្ទាំង បុ - ណ ឧយុទ្ធយា ឃត្វឈន ●

บันทึกสุดท้าย..

จาก บุษบงรำไพ พึ่ง บ - ณ ออยุธยา พลวัฒน์๑

วันจันทร์ที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๑ - วันศุกร์ที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๑

วันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๑

ได้ไปหาหมอเพราะปวดท้อง เกรงจะเป็นไส้ติ่ง เพราะวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๑ จะเดินทางไปอินเดีย เพื่อถวายที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ หมอบอกว่าเป็นโรคกระเพาะ ให้ยามา เพราะฉะนั้น ในช่วงเดือนมกราคมก็มารับยาจนเดินทางกลับจากอินเดีย ที่โน่นเป็นหนักขึ้นเพราะอากาศหนาว มีอาการท้องโตดูผิดปกติ ก็รอพักผ่อนให้หายเหนื่อย จนวันที่ ๑๑/๐๒ จึงไปหาหมอ

การเดินทาง ๓๐/๐๑/๕๑ ถึง ๐๒/๐๒/๕๑ น้อยวันแต่ประทับใจ เพราะคิดว่าจะไปเป็นครั้งสุดท้าย ครบ ๕ ครั้ง = ชั้นที่ ๕ ที่ต้องศึกษา

วันจันทร์ที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

ไปโรงพยาบาลพระมงกุฎฯ รัชกาลที่ ๖ มีคุณวีระ ไปเป็นเพื่อนเจ้าของไข้ พบคุณแก้ว นางพยาบาลผู้ที่พลเอกสพรั่ง กัลยาณมิตร แนะนำให้ช่วยดูแล เมื่อขึ้นไปชั้น ๗ พบนายแพทย์ พูลเกียรติ ท่านดูอาการจากท้องที่พองโต ก็บอกว่าไม่ดี น่าจะเป็นเรื่องไม่เล็ก การรักษาซับซ้อน

ตกลงให้ตรวจเช็คทันที เจาะเลือด ultrasound รอผลประมาณไม่ถึง ๒ ชม. ผลออกมาดังหมอคาค

ก็ไม่ตกใจอะไร เพราะรู้ตัวกันมาแล้ว อยากรู้มัย โรคอะไร...??? บอกก็ได้ จะได้ติดตามอาการกันต่อไป จนหมดแรงเขียน เผลย...!!!
มะเร็งตับ.... (แต่ภายหลังรู้ว่า ไม่ใช่ที่ตับ)

...ส่วนตัวก็ไม่ได้หวั่นไหว เพราะรู้ว่า อยากรจะตั้งชื่ออะไรกันก็ได้ โดยเฉพาะชื่อนี้ คนจะไม่ชอบ ขอทางไกล ขอทางแค่ไหนก็ไม่ได้ กรรมไม่อนุมหิต

หมอพุดเอาใจว่า “ตัวหมอเองยังไม่รู้ว่าอยู่ถึง ๖๓ เท่าดิฉันหรือเปล่า” ฟังดูแล้วเข้าใจได้ว่า คงไปไม่ไกล ทำให้ได้กำลังใจว่า เวลาใกล้แล้ว คิดถึงเวลาที่เหลืออยู่

สำคัญมากสำหรับการศึกษาสภาพธรรมที่ปรากฏ หรือจะคิดนั้นก็เป็นเรื่องปลอบใจในเรื่องให้เข้าใจเรื่องของการพลัดพรากจากสิ่งที่ดีที่ชอบ

ถ้าไม่ติดข้องก็ไม่ทุกข์ เข้าใจในสภาพเรื่องราวเป็นอย่างดี

สำหรับเรื่องในวันนี้คงพอก่อน เพราะเป็นเรื่องหนักที่สุดในชีวิต แต่ก็รับได้ เพราะไม่ตกใจ ทุกคนต้องประสบ จะช้า หรือ เร็ว รู้ว่าเมื่อไรก็เมื่อนั้น

อ้อ! ได้โทร.รายงานท่านอาจารย์ และพี่เดือนตามจริง เพราะทราบที่ท่านเมตตาเป็นห่วงเสมอมา ดีใจสุดซึ่งที่ได้ฟังคำสอนจากท่าน จนเป็นกำลังใจที่ดีในปัจจุบัน

ได้เคยกราบเรียนท่านว่า ถึงคนไม่เจ็บก็ตายได้

ท่านบอกว่า “**เก่งจังคะ**” พุดสั้นๆ แต่ดูเหมือนจะเข้าใจได้ลึกๆ

สำหรับเจ้าของไข้ คุณวีระ สอบถามได้ความว่า ดีที่รู้ว่าเป็นโรคอะไร (เก่งด้วยอีกคน) น่าดีใจที่การฟังธรรมมีผลดี

วันอังคารที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

เมื่อคืนนอนไม่หลับ ไม่ใช่เพราะกลัว หรือคิดมาก แต่ไม่หลับเองนอนฟังเพลงตามปกติ คือ ปกติ จะไม่ท่วงเรื่องการนอน ถ้าไม่หลับกลางคืน กลางวันก็พักได้ แต่สิ่งที่สำคัญ ก็คือ พรุ่งนี้จะมีช่างมาติด Air-condition ที่คอนโดลุมพินี

ชื่อเป็นสิริมงคล **ลุมพินี ที่ประสูติ** เพราะที่นี่จะเป็นที่พักรักษาตัว จนกว่าจะเกิดใหม่ของเราด้วย ชั้น ๑๒ และเบอร์ห้อง ๘ มีความหมายอีก ๑๒ คือ **อายุตนะ ๑๒ หรือ ปฏิจจสมุปบาท ๘ คือ มรรคมีองค์ ๘ (สูงสุดอยู่แล้ว)**

ความพร้อมเรามีทุกอย่าง ไม่อยากได้อะไรอีก ถึงได้มาก็เอาอะไรไปไม่ได้ สิ่งที่ดีไปกับจิต ก็คือ ปัญญา

- การโอน (เป็นเจ้าของ) คอนโด ๐๘/๐๒/๕๑
- วันเกิดพลตรี ดร.วีระฯ ๒๘/๐๒ ตัวเลขสวยดี จำง่าย

เช้า ออกกำลัง แล้วทำธุระ ทานอาหาร ก็จะพักผ่อน นอนได้หน่อย คุณวีระฯ กลับมาบ้านซอยอารี บอกให้ออกไปด้วยกันจะมีช่างมาทำเตา (หุงต้มไฟฟ้า) ที่ลุมพินี ให้ไปคอยดู ตกลงนอนบ้านลุมพินี นอนปุ๊บแล้ว เพราะเตียงยังไม่มาส่ง

คืนนี้หลับสบาย ทานยานอนหลับ สำหรับมหาภูตรูป ๔ เลี้ยงยาก
ก็ไม่ได้ออกฤทธิ์อะไร ดูจะอ้วนขึ้น เพราะทานได้มาก

- อาหาร คือ โจ๊ก + ผักคะน้า apricot กระป๋อง + น้ำองุ่น

ท้องก็ยังพอง แต่吃不饱แล้ว วันนี้ก็ดูต่อสู้อย่างดี หยอดไปอีกวัน
ได้ทานใบ “สาวนร็อก” จากเวียตนาม ก็ว่าดีกัน ส่วนตัวเคยเห็นคนอื่น
ไม่สบาย ถูกแนะนำโน่นดี นี่ดี แต่ตอนนี้ตัวเองต้องทดลองทาน ตามใจ
ผู้จัดการวิระ ส่วนดีช่วยย่อย ทำให้ระบบหายใจดี และขับถ่ายดี
ถ้าสังเกตดู อาการเปลี่ยนจะมีแล้ว ยกของหนักไม่ได้ เหนื่อย พุดมากก็เหนื่อย
เพราะอาหารไม่พอ

วันพุธที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ • ๒๕๕๑ (ต่อ)

จำหมอบอกว่า ไม่ serious ให้สังเกตดู เมื่อตาเหลือง ตัวเหลือง
พร้อมทั้งขอดูตา เหลือบให้ดูพร้อมด้วยขนตาอันยาวหนา (ไม่รู้หมอบจะเห็น
สีของดวงตาหรือเปล่า?) หมอบพูดต่อว่า ต่อจากนั้น ถ้าอาเจียนเป็นเลือด
ก็มาโรงพยาบาลได้ (มาได้ แต่คงไม่ได้ไปอีกแล้ว... คิดต่อ) เพราะฉะนั้น
ตอนนี้สิ่งที่จะต้องสังเกตดู ก็ตามนั้น

ทุกวันนี้ก็รับทุกขเวทนาได้ ไม่กระวนกระวาย รู้สึกอยากนอน
ซึ่งก็ชอบอยู่แล้วโดยส่วนตัว นอนพักฟื้นไม่มีใครว่า กลับเห็นใจ ก็เลย
ว่า เจ็บก็ตื่นนอนตลอด คิดแต่เรื่องธรรมะส่วนใหญ่ คนสบายดีไม่เข้าถึง
ความไม่สบาย และพร้อมจะจากโลกนี้ในเวลาอันใกล้

สัญลักษณ์มี สำหรับคนป่วย เมื่อสติเกิด ก็ไม่ได้มีลักษณะ

ทุกขเวทนาปรากฏตลอด ดูเหมือนปกติ คนไม่ป่วยธรรมดาจิตใจเกิด
ก็ไม่รู้อยู่ดี... จึงหมดความกลัว เพราะจิตใจ ไม่ได้เกิดเฉพาะคน
ไม่สบายเท่านั้น

ขณะนี้มีความคิดอยู่ ๒ อย่าง คือ ร่างกายเปลี่ยนนัก เป็นไข้
เจ็บท้องมากก็แสดงว่า ใกล้จาก... โดยรวดเร็ว

แต่ตอนนี้ดูเหมือนยังสู้ได้ด้วย ถ้าทานอาหารดีก็จะมีกำลัง จึงว่า
เป็นเรื่องที่น่าติดตาม ขณะเขียน อยู่ที่สระว่ายนํ้า บรรยาการสุนทรีย์
ความสุขที่ได้รับอาจจะทำให้ยิ่งดีสุด

วันนี้ ทำหน้าที่รับเฟอร์นิเจอร์ โต๊ะกินข้าว โซฟา และตู้ทีวี
พร้อมช่างติดตั้งแอร์ ๒ ตัว ห้องนอน กับ ห้องรับแขก ติดเสร็จแล้วเย็น
สบายกาย และใจ

วันนี้ ทานใบฮว่านเจี๋ย เป็นวันที่สอง สั่ง ๓ มื้อ ก่อนอาหาร มื้อ
ละ ๗ ใบ ยังได้แค่ ๕ ใบ

วันพฤหัสบดี ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ (Valentine Day)

ถ่ายมาก อ่อนนุ่ม คงเป็นใบฮว่านเจี๋ย วันนี้เป็นวันที่สี่ หลังทราบ
ว่าเป็นโรคอะไร? มีความรู้สึกเหวอๆ อ้าว !! นี่ไม่สบายจริงๆ จะทรง
หรือทรุด หรือแตกดับ รู้ว่าเป็นอาการของคนป่วย

๑. ทานอาหารต้องอ่อน คือ ต้องปั่นก่อน
๒. รสชาติจืด
๓. ผอมลงนิดตา เพราะอาหารน้อย

๔. ทานมากไม่ได้ จะอึด

๕. เหนื่อยง่าย

ตกลงต้องนอนพักบ่อยๆ เพราะเพลีย ถ้าเป็นมากกว่านี้ คงจะเจ็บปวดทรมานท้อง ช่วงนี้ยังไม่มาก รุ่มๆ เท่านั้น เป็นบางช่วง

**วันแห่งความรักของชาวโลก แต่เป็นวันที่ควรจะทำให้ใจได้ว่า
ความรักนำมาซึ่งความทุกข์**

วันศุกร์•ที่ ๑๕ กุมภาพันธ์• ๒๕๕๑

ไปบ้านซอยอารีแต่เช้า ถ้าออกจากบ้านลุมพินี กลัวรถติด และตั้งหลักไป ร.พ. ประมาณ ๘.๓๐ น.

บอกหมอว่า มีก้อนข้างเแว วันก่อนลืมนอก เริ่มประมาณ ๑๔ มกราคม ๕๑ เม็ดเล็กๆ แต่ถึงวันนี้ โตแยกเป็นหลายก้อน แต่อยู่ติดๆ กัน

หมอตัดสินใจหั่นชิ้นเนื้อไปพิสูจน์ ๓ ซ.ม. (ล.บ.ซ.ม.) ฉีดยา ๒ เข็ม นึกถึงตอนตกปลา ตกกุ้ง ทำบาปไว้ แต่เราก็ไม่เจ็บจริง เพราะฉีดยาชา เจ็บตอนฉีดยา รอฟังผล ศุภร์หน้า ๒๒/๐๒/๕๑ น่าติดตามไหมล่ะ? (หมอภูษิต พี่องฟู) ชั้น ๗ (ร.พ. รว)

อ้าว! เขียนตกไปได้ไง คือว่า ชาวสงมาว่า ไม่ได้เป็นมะเร็งตับ เพราะผลเลือดออกมาไม่มี ถึงได้เรียกไป x-ray computer อีก ผล ultrasound บอก ก็คงเป็นเพราะ (ความลึบนะ) ก่อนจะตรวจ หิว แอบทานกล้วยน้ำว้าไปหนึ่งคำ ผลจึงอ่านผิดกระมัง?

ตอนตรวจอยู่ที่ ร.พ. พี่เดือนโทรไปพอดี บอกไม่เป็นมะเร็งระดับ
ดีใจใหญ่ บงบอก ก็คงเป็นทีอื่นก็ได้ (ยังแหย่อยู่ดี) ตรวจต่อไปว่าจะอะไร
กันแน่ สิ่งที่เกิดปกติ ท้องพองโต

กลับจาก ร.พ. โทรเรียนท่านอาจารย์ว่า ไม่ใช่เกี่ยวกับตับ

ท่านอาจารย์บอก “ชาตินี้มีกุศลแล้ว เพราะได้เข้าใจธรรมะ ได้
เท่านี้ไม่ใช่ง่ายๆ ควรพอใจแล้ว ประเสริฐสุดๆ มีค่ามากสำหรับชาตินี้
เหมือนกับว่า ตายไปก็ไม่เสียชาติ”

เรื่องสรุปเป็นอย่างนี้ วันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ เลยไม่ได้เขียน
โน้ต อาจดีใจ หลุดจากชื่อมะเร็งตับ ไปไกลๆ นะ

วันจันทร์ที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

หยุดเขียนไปหลายวัน เดี่ยวจะสรุป

วันนี้ คุณแก้วตา อเนกพุฒิ มา เอา mp3 มาให้ฟัง เพราะพรุ่งนี้
จะไปญี่ปุ่น นิสัยเราก็ไม่ค่อยดี บอกขอน้ำ ๒ ขวด ให้เอาขึ้นมาด้วย
นี่จะทำให้คนรถถือมา เธอหิ้วมาเอง น่าอายจริงๆ อิจฉาคนทำความดีจริงๆ

วันนี้ทานอาหารได้เยอะ เมื่อวาน วันอาทิตย์ คุณวีระไปมูลนิธิฯ
ตอนบ่ายพอกลับมาก็ให้น้ำมันทั้ง ๔ คือ กระเทียม ตะไคร้ กานพลู
น้ำมันสน เป็นแคปซูล คุณจิตติพรชัย สามีกุณจุ ผากมาให้ สมุนไพร
ชอบอยู่แล้ว เลยกาน ๔ เม็ด ทุก ๔ ชั่วโมง หนึ่งอาทิตย์รวม ๔๒ เม็ด
ทานแล้วรู้สึกร้อนท้อง คงช่วยย่อย ขับ ปัสสาวะ

คุณแก้วตา มาอยู่เป็นเพื่อน ๑๑.๐๐ - ๑๖.๐๐ น. นำไมโครเวฟ มาให้อีกต่างหาก คุณกันถูกคอก เป็นสหายธรรมที่คุณกันได้เข้าใจ ซึ่งใน พระธรรม และคุณพระพุทธเจ้า และท่านอาจารย์ ถ้าท่านไม่ขยายธรรมะ อย่างหวังเลยจะเข้าใจได้

เล่าย้อนวันที่ ๑๔/๒ ประมาณ ๓ หุ่่ม คุณแก้ว (ร.พ. รจ) ที่ ช่วยเหลือที่ ร.พ. ไทมา (ชื่อเหมือนกัน ๒ แก้ว) พรุ่งนี้ คือ วันศุกร์ ให้ ไปตรวจ x-ray computer เพิ่ม

สิ่งที่รู้ คือว่า เกล็ดเลือดมีมากกว่าคนอื่น ๒ เท่า ประมาณ ๖ แสน (คนที่เป็นมะเร็งหนัก) คนทั่วไปมี ๒ แสน ตกลงรีบทานยานอน

วันอังคารที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

ด้วยความเมตตา จะมีหอมมาจากลพบุรี พลโท ชัชเชาวฤทธิ์ มาช่วยจัดการดูแลให้เจาะท้อง นำน้ำออกมาตรวจ และจะให้ท้องยุบด้วย ขณะเจาะท้อง ก็ขอเจาะเลือดด้วย (อะไรจะขนาดนั้น) คิดว่ากลัวจะ อ่อนแรง หนาวสั่น โชคดีได้ผ้าคลุมที่เท้ามาปิดอก ก็ยังไม่พอ ขอพยาบาล ว่า “ขอผ้าอีกผืน” ได้รับคำตอบว่า “ไม่มี” ก็ จำทนหนาวสั่น ทั้ง ๆ ที่ นอนเจาะเอาน้ำออก ต้องนอนตะแคงเกือบชั่วโมง น้ำก็ไหลออกน้อย ในที่สุด พอได้แค่นั้นก็แค่นั้น น้อยกว่าที่หอมจะเอา ๒ ขวด (ขวดละ ลิตร) ได้ไม่ถึงขวด โชคดีไม่ตีอีก ตอนขาไปท้องยุบลงแล้ว พอเอาน้ำ ออกกลับโตขึ้นอีก ก็ไม่รู้จะว่าอย่างไร?

คุณหอมตามผลให้ เรื่องตัดเนื้อไปตรวจ เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๕ ผลออกมาตามหอมคิดอีกแล้ว คือ เนื้อไม่ดี หอมอกสันต์ สีตลารมย์

(ผู้เชี่ยวชาญเรื่องโรคมะเร็ง) ถามว่า “จะถามอะไรไหม?” ได้สนทนากับ หมอว่า ขณะนี้ยังหาต้นตอไม่ได้ว่า เริ่มจากจุดไหน?

ความว่า ลามไปถึงข้างเอน เพราะฉะนั้น ต้นตอจะอยู่บริเวณ ท้อง ก็เลยคุยกันว่า ไม่ขอทำอะไรทั้งสิ้น เพราะเขาถูกลามไปแล้ว เป็นมานานแล้ว จริงๆ ก็ดี ถ้ารู้ก่อน อุดไปประเทศอินเดียสองครั้งหลัง แน่ (ตุลาคม ๒๕๕๐ และ ๓๐ มกราคม - ๐๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑) งานใหญ่ยิ่ง

ดูในรูป ท้องก็ยื่นผิดปกติแล้ว พ.อ.นพ.กษานต์ บอกจะเอา อย่างนั้นก็เป็นที่สิทธิ์ ก็เสริมหมอบว่า ไม่ตายคราวนี้ คราวหน้าก็หนีไม่พ้น สนทนากันขณะเจาะท้องอยู่ ซึ่งเป็นหมอมที่มีความชำนาญทางโรคมะเร็ง คุณหมอสั่งการว่า ถ้าอย่างนั้น พรุ่งนี้มา x-ray computer ที่ท้อง เพื่อจะ รู้ว่าต้นตอ ตรงไหน จะได้ให้ยารักษาพอปะทั้ง ฟังดูว่า ถ้าเป็นที่ลำไส้ พอมียา แต่ที่อื่นดูเหมือนต้องลอกแพไป จนกว่าจะหมดแรง ดังเพลงว่า “อ่อนล้า และหลงทาง”

ถ้าอบรมเจริญสติ ไม่น่าหลงทางนัก ช่วยเชียร์หน่อย เพราะ เขียนให้อ่านแล้ว อาจได้ความเข้มแข็ง พร้อมต่อสู้ต่อไปในสังสารวัฏ

จริงๆ เจ็บคราวนี้ มีคุณหมันต์ เพราะได้เข้าใจว่า ความเจ็บ มีจริง ไม่ใช่พูดไปเปล่าๆ ความแสบก็ปรากฏเกิด ร่างกายผอม เหมือน หุ่นกระบอก แต่ท้องยื่น ดูในกระจกแล้วขำไม่ออก คงจะต้องผอมไป ทุกวันๆ

ก็ดี เวลาเผาะจะได้ไม่เสียเวลาสับแหล่ แต่กว่าจะได้เผาะ คงนาน เพราะจะต้องไปเป็นพระอาจารย์ที่ ร.พ.จุฬาฯ ซึ่งเป็น ร.พ. ที่คุณพ่อเสีย ชีวิตด้วย

ตอนคุณพ่อเสียชีวิต ดิฉันอยู่ที่ L.A. เพิ่งไปได้ ๖ เดือน ก็เลยไม่ได้กลับมาร่วมพิธีพระราชทานเพลิงศพ เพราะคิดว่า เป็นงานที่สูงสุด เราไม่มีเกียรติเท่าไร กลับมาแล้วก็ไม่ว่าจะมีโอกาสกลับไปอีกหรือเปล่า ขณะนั้น อายุ ๒๒ กระมัง

บอกชื่อบิดาก่อน พลเอกเจ้าพระยามรธาภิรมย์ ส่วนนามสกุลดิฉัน พึ่งบุญ ณ อยุธยา เป็นนามสกุลที่ รัชกาลที่ ๖ พระราชทาน เพราะฉะนั้น จะเสียชีวิตที่ ร.พ. พระมงกุฎฯ ก็อบอุ่น

ประกอบกับสามเป็นทหาร พลตรี ดร. วีระ พลวัฒน์ ทั้งบิดา และสามี รับใช้ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ก็ควรภูมิใจแล้วมิใช่หรือ

ส่วนมารดา คุณหญิงครุฑ อายุ ๘๖ ขณะนี้ยังไม่รู้เรื่อง ไม่สบาย ไม่อยากบอก ไม่อยากให้ท่านไม่สบายใจเพราะเรา มีพี่น้อง ๗ คน เรา น่าจะไปก่อน ในเร็ววันนี้ด้วย...

วันไหนหนอ ไม่มีใครรู้ ตกลง เข้าใจ เกิด แก่ เจ็บ ตาย อย่างลึกซึ้ง เพราะถ้าไม่เจ็บ ไม่เคย คิดว่าจะเจ็บอย่างไร? เป็นโรคอะไรจริงๆ

เจริญสติรู้ว่า ทุกขเวทนา ก็ไม่ได้เกิดตลอด ผู้ที่สบายดี แต่โทสะเกิด ก็ไม่ศึกษาลักษณะ พอทุกขเวทนา ก็ไม่อาจเข้าถึงลักษณะ ซึ่งศึกษาได้ (เตรียมตัวก่อนเจ็บ..นะจ๊ะ) แล้วสติปัญญา จะเกิดได้อย่างไร?

ถามแต่ว่า “ทำไมสติไม่เกิด?”

จำได้ว่า ท่านอาจารย์บอกว่า “ข้ามขั้นไปแล้ว เพราะไม่อบรม แต่ถามถึงสติปัญญา สติขั้นระลึกศึกษา ยังไม่มีด้วยซ้ำ”

ผู้ที่ยังมีโอกาสได้ฟัง อย่าทิ้งโอกาสเลย (คนจะตาย เตือนคนเป็น)

จริงๆ ไม่มีคนมีสิทธิ์ มีชั้น ๕ รูปชั้นเป็นเรื่องของกรรมด้วย ส่วนนามธรรมทั้ง ๔ กุศล อกุศล วิบาก กิริยา ขณะนี้ก็เตือนตัวเองว่า ถ้าเกิดอกุศลอยู่ จูติเกิดตามมา จะลำบากในภพหน้า

แต่จะห้ามอกุศล ไม่ให้เกิดก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้น เกิดแล้วก็มี ประโยชน์ ศึกษาลักษณะ (เตือนตัวเองจะ)

วันนี้เขียนยาวที่สุด เพราะสดชื่น ชีวิตรู้ซึ่งวันนี้เอง

ตอนแรกคิดว่าจะหลุดจาก ชื่อ มะเร็ง ก็ไม่ได้อยู่ดี แต่จะไปเกาะ กิณที่ไหน

พรุ่งนี้ค้นหาต่อไป

อดอาหารเช้า ห้ามน้ำ ตรวจ ๘ โมง ทรมาณน่าดู อดทน ทำไม่ได้แยะ เคยบอกว่า อย่าส่งสารเวลาเจ็บ เพราะทำบาปไว้มาก ก็รับ ผลของกรรมไปซี เดี่ยวจะไม่รู้ว่า **กรรม มีจริง...!!!**

พลเอกสพรั่ง โทรมถามข่าว ก็กราบขอบคุณท่าน เพราะได้รับความสะดวกอย่างที่สุด ผลกรรมดียังพอมี ทานอาหารตอนหัวค่ำอีกมื้อ จะได้ไม่หิวเช้า ผู้ปกครองจัดให้ มี donut honey ซะด้วย...

กายเตี้ยวราดหน้าเส้นไหมี่ เส้นใหญ่ไม่ได้ มันเกินไป กระเพาะ ปลา มันบด และสลัดทูน่า อร่อยทุกอย่าง ทานอย่างละนิด เว้นราดหน้า

วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ • ๒๕๕๐

เช้า ออกจากบ้านซอยอารี เพราะใกล้ ร.พ.พระมงกุฎฯ ประมาณ ๑๐ นาที หมออนุญาตให้ทานยาประจำ คือ ยาความดันได้

การฉาย x-ray computer ชักถามการแพ้หลายอย่าง พยาบาลทำตลก ถามว่า “คงไม่ท้องนะ” คงเห็นท้องโต บอกว่าแพ้กุ้ง อาหารทะเล การแก้ไข ก็คือ ดื่มน้ำแดงหนึ่งเหยือก ประมาณ ๔ แก้วครึ่ง ให้ดื่มช้า ๆ แก้วละประมาณ ๑๕ นาที ท้องก็โตอยู่แล้ว ดื่มน้ำเข้าไปอีกว่าไวกว่ากัน เรียบร้อย เข้าเครื่องก็เลื่อนไป เลื่อนมา

Computer บอกได้ว่า ในท้องมีอะไรบ้าง แต่ไม่มีวันที่เธอจะรู้ จิตฉันหกรอก เพราะตัวฉันเองยังไม่รู้เลย ก็จริงๆ “ฉัน” ก็ไม่มี มีแต่ลักษณะของจิตต่าง ๆ หลายประเภท สลับกันเกิด ถ้าปัญญาเจตสิกไม่เกิด ก็อย่าหวังจะรู้ได้

เสร็จแล้วก็แฉะถามที่แผนกศัลยกรรมว่า ที่นัดวันศุกร์ฟังผล รู้แล้วว่าไม่ดี ไม่ต้องมา หรือว่าต้องมาตัดไหม หรือ ไหมชนิดละลาย? เก่งเหมือนกัน พอรู้ ทันทสมัย

คำตอบ คือ “ตัดที่ไหนก็ได้”

วันที่ ดร. วีระ บอก “ผมตัดให้ก็ได้” (อ้าว!! คุณเป็น ดร. ทางโลหะ จะมาเป็นหมอได้หรือ?)

หลังจากออกจากตรวจ ก็กลับบ้านลุมพินี บ้าน คือ วิมานของเรา เป็นคอนโด จึงมองเห็นวิวด้านล่าง ยังอยากเห็นความวุ่นวายของมนุษย์ รถติดตอนกลางคืน ทำให้ไฟสว่างสวยงามเหมือนมืงานวัดทุกวัน เห็นรถ

ข้ามสะพานพระราม 3 ไกลสุดตาสะพานแขวน ขึ้นตอนไหน ก็ดูวิสวย
ความสูงของเตียงนั่งห้อยเท้าชมวิว เพราะห้องนอนเป็นกระจกชนกัน

จึงกว้างรอบด้าน ห้องรับแขกก็เห็นวิวอีกมุม ห้องระเบียงครัว
ก็มีวิวอีก ก็เลยไม่เหงา คล้ายอยู่คนเดียว แต่จริง ๆ สิ่งวุ่นวายมอง
ลงมา เห็นหมด ดีสอง ดีสามแล้ว ยังมีคนขึ้นรถเดินอยู่ริมถนน

**อะไรกันนี้!! ผลของกรรมแสดงชัดเจน เลือกเกิดไม่ได้ เรา
เกิดมาสบาย แต่ขณะนี้ ทุกขเวทนาก็เริ่มจะมากขึ้น (ตัวเอง.. ทานยา
อาจจากไปอย่างสงบ)**

เมื่อคิดให้ดีโลกนี้ประหลาด ถ้าไม่ได้ศึกษาฝึกซึ่ง ก็ถูกหลอก
ทั้งชีวิต ขอหัวเราะดังๆ ฮะๆๆ ฝากลาทุกคนตรงนี้ เพราะจะไม่ได้
คุยกับใครแล้ว

คนที่อ่อนแอ ไม่อยากสนทนากับใคร มีแต่คำพูดที่แสดงความห่วงใย
ไม่อยากให้โหยหา อาลัยหา ปกติก็ไม่ได้ติดต่อกัน อยู่ ๆ อยากจะมา
คุยตอนจะจาก คนกำลังไม่สบาย แรงจะหมด คนที่ตั้งร้อยคน ซักถาม
คนไม่สบายอยู่คนเดียว ผลคืออะไร? ตายก่อนเวลาอันควร ประมาท
คุยมาก ต้อง save กำลังไว้ศึกษาธรรมะ เจ้าค่ะ

วันนี้มีคนโทรเข้ามาถือที่ไม่ message ไว้ ไม่รู้ใคร ก็ไม่รับ

พูดถึงบ้านลุมพินี บ้านใหม่ แต่เจ้าของเรือน ร่างจะพัง มิพังแหล่

วันนี้ เจ็บตรงที่แทงเข็มเอาน้ำออกจากท้อง เรียกว่าระบบ สาเหตุ
เพราะเข็มไม่อยู่ในที่ ๆ ควรจะอยู่ น้ำจึงไม่ค่อยไหลออก ดูจะไหลย้อน

วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ วันมาฆบูชา

ระบมแปลที่แทงท้อง ประคบความร้อนด้วยกระเป๋ไฟฟ้า ทาท้องให้ร้อน วันนี้คุณวีระ บอกจะไปมูลนิธิฯ ตอนเย็น อัดเทปมาให้พี่ดวงเดือน โทรมาถามอาการ เล่าทุกอย่าง ก็เลยจะส่งอาหารมาให้

ใครๆ ก็รู้ อาหารบ้านอาจารย์ดวงเดือน special อยู่แล้ว อ้วนกันคราวนี้แหละ อยู่นาน ๆ ก็น่าจะดี

โลกะ ดิดในภพแทรกอยู่เป็นประจำจริงๆ ตื่นมาก็พรุ้งนี้ก็เหมือนกัน ดิดใน ๖ ทวาร เกิดใหม่ก็เหมือนกันอีก แต่เกิดใหม่เพื่อนที่คบอยู่ตรงนี้ ก็ไม่ได้ตามไปพร้อมกันนี่นา!! ซาติที่แล้ว ก็ไม่ออกจาก พอได้เพื่อนใหม่ที่ประเทศไทย ก็ดิดซะเหลือเกิน

วันมาฆบูชา เกิดขึ้นที่วัดพระเวฬุวัน ได้ไปกราบสถานที่แล้ว ซาติหน้าคงได้ไปอีกตามเหตุปัจจัย ที่ได้เคยไปแล้ว

คำสอนพระภิกษุพระอรหันต์ ๑๒๕๐ รูป คือ ละชั่ว ทำดี ทำกุศลให้ถึงพร้อม และทำจิตให้ผ่องใส ตรงนี้ “สามะคัน” (สามัคย)

ก่อนตายคิดชั่ว อบายเป็นที่หวัง

ตอนสาย ช่าง ๓ คน มาติดมาน ก็เลยอยู่สบายขึ้น แต่คืนนี้ จะกลับบ้านซอยอารี เพราะพรุ้งนี้ไป ร.พ.พระมงกุฎฯ ๑๐ นาที ไม่ต้องตื่นเช้า ตัดใหม่ ส่วนคุณวีระ หมอนัดตรวจประจำ สงสัยความดันเธอจะขึ้นสูง

แก่แล้วมีแต่โรคภัย ก็ยังอยู่กับอีกนี้ ตายตอนยังไม่แก่มาก น่าจะดี...

วันศุกร์ที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

ตอนแรก คิดจะไม่มาตัดไหมที่ ร.พ. ก็พอดี คุณวีระต้องมา ร.พ. วางใบนัด แยกย้ายกันไปตามแผนก นักรอคุณหมอภูษิต เฟื่องฟู ท่านผู้นี้ เป็นผู้ตัดสินใจให้เจาะก้อนเนื้อที่เอวไปตรวจ พอได้พบกับท่าน ก็บอก นัดให้มาตัดไหม แล้วคุยกันทราบแน่แล้ว แต่ยังไม่รู้ผล ตรงไหน? รู้ว่าที่ไหน ถ้ารักษาให้หายได้ ๗๐-๘๐% ก็นำพิจารณา แต่ถ้า ๒๐-๓๐% ก็ลองพิจารณาตัวเอง (หมอมือคำแนะนำ)

ดิฉันตอบตัด บอกไม่ทำอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่กราบเรียนถามว่า ถ้าถึง เจ็บปวด จะช่วยอะไรได้ไหม? หมอบอกว่า “สมัยนี้ คนชาชาติยังไม่เจ็บ” คือ ยาแรงพอระงับความเจ็บ แต่ผลต่อไปก็ดียอ ยา ก็ไม่ว่ากัน หมอ คงให้ยาตามอาการ ก็คงจากไปอย่างสงบ เพราะไม่มีแรงดัน สำคัญที่ใจ นี่ไหม?

เพราะฉะนั้น ช่วงนี้ต้องอบรมที่จะรู้ลักษณะของธรรมที่เกิดขึ้น เป็นสำคัญ เวลานี้ กับใกล้จุดก็เหมือนกัน รูปเกิดดับเท่ากัน ๑๗ ขณะของจิต เกิด ดับ (โอโฮ!! แยกรูป แยกนาม เลยหรือจ๊ะ)

ความจริงสูงสุดของการอบรม ก็ต้องมาลงตรงความต่างระหว่าง ๒ อย่าง ไม่ใช่พูดตาม แต่ไม่เคยถึงขั้นจินตaley ฟังไปก็เสียเวลาเปล่า (ว่าตัวเองนะ)

คุณหมอก็บอก คนไข้เข้าใจดี ก็พูดกันสบาย เป็นคนอื่น หนีไปแล้ว ไม่ฟังอะไรทั้งสิ้น ดิฉันว่าเรื่องสังขธรรม มีเกิด ก็มีแก่ มีเจ็บ มีตาย ตอนนี้อยู่ว่าจะตายก็น่าจะดี อยากทำอะไรที่ดี ยังไม่ได้ทำก็ ทำซะ

เพราะแบกเอาอะไรไปไม่ได้ น่าทึ่งจริงๆ

เรียนคุณหมอมว่า ดูเถอะ ความแก่ปรากฏชัดเจน แขนห้อย ต่องแต่งๆ คอยาว กระดูกเป็นซี่ๆ

หมอบอกว่า ตัวเนื้อร้าย เขาจะกินเนื้อดี (ดูเถอะ รูปกินรูป)

หมอกล่าวต่อไปว่า “จำได้ไหม พระพุทธองค์ตรัสว่า ตอนปฏิสันธิ มีแต่ “กลละ” คือ จะบอกว่า เกิดมาก็เท่านี้ เพราะฉะนั้น ตอนนี้จะแก่เหี่ยว มันก็คือ **ไม่มี แล้วมี แล้วหายไป** ท่านเตือนสติได้หลายอย่างจริงๆ ตามที่เรียน ตอนปฏิสันธิเกิด ก็เกิดกับรูป ๓ กลุ่ม หทยทสกกลาง ปาวทสกกลาง กายทสกกลาง

เพราะฉะนั้น ขณะนี้ ก็จวนจะหายไปทั้งหมดแล้ว จะกลัวอะไรกับความจริง อ้าว! ก็ต้องแปลกใจเป็นธรรมดา ตอนสาวๆ ใส่ ๒ pieces สวยงามติดในรูป ตอนนี้มีแต่ skin and bones ก็สวยคนละอย่าง สวยแบบทางโลก ตอนนี้สวยอย่างทางธรรม พุ่่นไกล้ตอนที่พระพุทธองค์บำเพ็ญทุกกรกิริยา ที่ **ถ้ำดงคสิริ** เพิ่งได้ไปหนสุดท้ายของการไปอินเดีย กลับมาเมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๕๑ ดั้นเตือนนี้เอง เหลือเชื่อ ความเจ็บป่วยมารวดเร็วทันใจจริง ไม่ทราบจะลงเร็วขนาดไหน ใครจะตอบได้.... ไม่มี!! จริงๆ แล้ว เราก็ไม่มี มีแต่ขณะจิต

ถ้าพิจารณาอย่างนี้ หมดกังวลในทุกขณะ

หลายคนบอกว่า “คุณบงเก่ง เข้มแข็ง”

เรียนท่านอาจารย์ว่า “บงขอเรียนให้ทราบว่า บงมีความเข้มแข็ง ๓ ส่วน เรื่อง “ละ”...นานๆ จะหวนไหวชะที”

ท่านอาจารย์ว่า “ขณะที่ฟุด โลกะ แอบมาใกล้ๆ หรือเปล่า”
(โอโฮโฮ!! พลาดไปตลอด ที่ฟุดนี้ หลงลืมสติ มานะ ปากกฏตัวเบ้อเร่อ
แต่ไม่รู้ เพลิดเพลินกับโสมนัส คิดว่า เป็นปัญญา ผิดถนัด มานะ
ชัดแจ้ว)

ดูเอาเถอะ คิดว่ากุศล อกุศลชัดๆ โสมนัสด้วย

เพราะฉะนั้น ประสบการณ์จากการสนทนา จึงมีประโยชน์มาก

จะเห็นว่า ดิฉันจะกราบเรียนถามคำถามอยู่เป็นประจำ ก็ต้อง
ขอโทษ สำหรับคนที่เบื่อกำถาม สบายใจได้ คงไม่มีคำถามจาก
คนชื่อ...บุษบงรำไพ พึ่งบุญ ณ อยุธยา พลวัฒน์....แล้ว

ไม่ใช่หมดคำถาม แต่(จิตใจ) ไม่มีรูปจะอาศัยค่ะ

คุยกับคุณหมอย่างจุใจ คุณวีระ ก็มาร่วมสนทนาด้วยอาการ
ยิ้มแย้มทั้งสามคน หมอบอกว่า สุดท้ายถ้าจะต้องมา ร.พ. ก็บอก

ดีใจที่มีผู้ช่วยเหลือจนสุดท้าย จัดการได้จนนาทีสุดท้าย (ไม่ได้ไป
ขอร้องผู้ช่วยไม่ได้ ให้เขาไม่สบายใจ ก็ขอโทษที่ทำให้ท่านไม่สบายใจ)
จริงๆ ก็แค่ปรึกษาดูว่า หมอเข้าวันไหน เพราะเห็นท่านอยู่ที่ ร.พ. คำตอบ
คือ “จะดูให้” (แล้วหายต่อม) ส่งท้ายด้วยบอกว่า “อยู่บ้านออกกำลังกาย
ไปก่อน แล้วท้องจะยุบเอง” (ได้งั้นก็ดีซีฟี่... ตอนแรก เห็นชักแล้วเหมือน
หมอใหญ่จริงๆ มิได้จะกวนท่าน แต่ท่านผู้หวังดี โอนสายติดต่อไป ขอโทษ
อีกพันครั้ง)

ตอนจะจากกับคุณหมอ ก็บอกท่านว่า “ไปก่อนนะค่ะ”

ท่านก็ว่า “ไปก่อนเถอะ เดียวก็มีคนตามไปเป็นพรวน”

ความจริงก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เพียงแต่เวลาและปัจจัย ตามการสะสมมา
พึงธรรมท่านอาจารย์บรรยายมา ๒๐ ปีแล้ว น่าจะเข้าใจอะไรพอเอาตัวรอดได้

ความเป็นอนัตตา ขึ้นเข้าใจต้องมั่นคง เมื่อสติปัญญาเกิด
ไม่มีตัวตน ไม่มีใครบังคับบัญชา ไม่มีใครเป็นเจ้าของ ธรรมเกิดทีละ
ขณะ มีแต่ลักษณะปรากฏที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

เพราะฉะนั้น ตัวเราจึงไม่มี หาไม่เจอ อยู่ตรงไหน จะว่ามี
คนอื่น ก็เราไม่มี คนอื่นจะมีได้ไง มีคน ก็ขณะคิดถึงเท่านั้น แต่รู้
ไม่เท่าทัน พอใจจะให้มีคนอีก

วันเสาร์•ที่ ๒๓ กุมภาพันธ์• ๒๕๕๑

อยู่บ้านปกติ คุณวีระ เวะไปมูลนิธิ ตอนเย็นขากลับ พี่เดือน
ฝากมะม่วง และจาดามาให้ทาน 3 ห่อ ได้กลับไปบ้าน ซอยอารี เพื่อจัด
ของมาให้คนที่จะได้ใช้เป็นประโยชน์ ของมากมาย มีความสุขกับการจัด
ของที่จะเหมาะกับใครบ้าง เล่นเอาเหนื่อย เพราะใส่ถุงแล้วเขียนชื่อ จะได้
ไม่หลงให้ผิดคน

วันอาทิตย์•ที่ ๒๔ กุมภาพันธ์• ๒๕๕๑

บ่ายกลับบ้านลุ่มพินี คุณวีระ ไปมูลนิธิ อยู่บ้านทำข้าวผัดทาน
เกิดเหตุการณ์ไม่คิด มีควันลอยมาจากใต้เตาที่กำกับข้าว อยู่ทางไมโครเวฟ
เรียกช่างไฟมาดู ก็ไม่มีอะไร เพียงแต่เตาจะหายร้อนชั่ว ควันคงมาจาก

การดูตักวันออกไป แล้วเปิดประตูไว้ ควันจึงวกกลับมาอีก

อ้าว!!!... ตกใจไปอีกเรื่อง ไม่ตายเพราะมะเร็ง กลับมาตายเพราะ
อย่างอื่นก็เป็นได้

เมื่อตอนค่ำ ท่านอาจารย์ไทรมา ด้วยความเมตตาอย่างเคย ถาม
ว่า “ฟังธรรมหรือเปล่า?”

โดนใจดำ...บอกตามจริง ไม่ค่อยได้ฟัง แต่การคิดถึงเรื่อง
ธรรมะมีบ่อย จึงพอใจรู้ว่า คิดนึก อบรมรู้ลักษณะ ไม่ใช่เรา เป็น
ลักษณะของนามธรรม จะตกคำว่า “ลักษณะ” ไม่ได้เพราะความหมาย
จะไม่ชัดเจน

ถ้าพูดว่า คิด เป็นนามธรรม แสดงว่า เป็นขั้นคิด

ขณะนั้นไม่ได้ศึกษาลักษณะนามธรรมที่ไม่ใช่เราจริงๆ

บอกท่านว่า เวลาคนฟังถามไป ทำให้เราเชื่อในการฟังว่า จะถึง
ความคิดที่ถูกต้องออกไปได้ไกลขึ้นอีก

แต่ถ้าจะฟัง ก็ชอบฟังที่ท่านอาจารย์บรรยายแต่เนื้อแท้เท่านั้น
ชอบที่สุด เพราะสิ่งที่ยังไม่เข้าใจ ได้เข้าใจ สำหรับที่เข้าใจแล้ว ก็ตอกย้ำ
แน่ใจยิ่งขึ้น

ท่านบอกว่า บางคนลบคำถามออก ฟังแต่คำตอบ

ดิฉันไม่ถึงขนาดนั้น การตั้งคำถาม ถ้านำไปสู่การรู้ลักษณะของ
สภาพธรรมก็ตาม จะมีการถามที่เกิดขึ้นกับเขาจริงๆ ไม่ได้พูดตาม

ทำให้เราได้เทียบเคียงความเข้าใจของเรา

วันจันทร์ที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

ตั้งแต่เช้า เตรียมดูแลให้เรียบร้อย เพราะจะรับท่านอาจารย์ และ พี่เดือน เรียนเชิญไว้ตั้งแต่ไปอินเดียขณะเดินขึ้นเขาตองคสิริว่า จะไปอยู่ ไกลมูลนิธิฯ สะดวกหลายอย่าง ตอนขึ้นไปในถ้ำ (ตองคสิริ) ก็ถ่ายรูป (ปั่น) พระพุทธรูป มีรูปร่างผ่ายผอม เพราะอดอาหาร เราดูจะคล้ายรูปปั้น ขณะนี้ ก่อนตายคงปานนี้กระมัง

ปาย คุณวีระกลับมาช่วยต้อนรับ ก็เลยคุยกัน ๔ คน ประมาณ ๒ ชม.

พี่เดือนนำอาหารมาเพียบ ทานได้หลายวัน อร่อยๆ

ท่านอาจารย์บอก “กุศลหักเห” ทำให้ดิฉันได้ศึกษาธรรม มิฉะนั้น วันๆ ก็ shopping ขนของเข้าบ้าน ตอนนี้กำลังขนออก ให้ๆๆ หลายวันแล้วยังไม่หมด เพราะรู้ว่าจะเอาอะไรไปไม่ได้ สบายใจดีจัง

มาตัวเปล่า ก็ไปตัวเปล่า คนมีพอแล้ว ไม่ต้องหาต่อไปอีกแล้ว “อริยทรัพย์” มีค่าสูงสุด

อีกข้อ ท่านอาจารย์ว่า “เกิดแล้ว เห็นแล้ว ทำอะไรได้หมดแล้ว เกิดใหม่อีกแล้ว ไม่อบรมศึกษาก็ไม่เข้าใจ”

ดิฉันห่วงเรื่องรูปร่างสังขารมาก เพราะจะเห็นว่า งามอยู่ตลอด

ปรากฏว่า ได้ฟังคำบรรยายตอนหนึ่งว่า จริงๆ ไม่มีคน สัตว์ แต่ อัตตสัญญาจำได้ว่ามี ขณะนั้นเป็น มโนทวาร ที่จำว่ามีคน มีเรา จริงๆ ก็คือ รูป มหาภูตรูป ซึ่งจะรู้ได้ทางกายเท่านั้น การคิดนึก ไม่ใช่รู้ทางกาย

เพราะฉะนั้น จะรู้ว่ารูปรูปร่าง ร้อน ก็ชนะรู้ด้วยกายวิญญาน หรือ มหากุศลญาณสัมปยุตต์ สติ ปัญญา เกิดเท่านั้น ทำให้เข้าใจว่า คิดผิด จำผิดว่า รูปเป็นเรา เป็น “บุษบงรำไพ” แท้จริงมีในความคิดนึก

เข้าใจได้อย่างนี้ว่า ที่ว่าเราตายก็ไม่มี เพราะมีแต่รูปเย็น ร้อน อ่อน แข็ง ดิ่ง ไหว จะตายได้ไง เกิดแล้วก็ดับ เข้าใจหรือยัง ?!!!

และการที่รูปจะอัปลักขณ ก็เพราะกรรมทำไม่ดีมากมายมาก็แยะ ควรจะเข้าใจผลของกรรม จะปิดไปให้ใคร? น่าเกลียดจัง !!

คราวนี้ พอดูกระจก เห็นผอมพุงโต ก็ได้แง่คิดทางธรรมแยะไปหมด ตั้งแต่สิ่งที่ปรากฏทางตา แล้วก็ไม่ใช่ชอบ

พอตกปายแก่ๆ รู้สึกมีน เพลีย นึกได้ว่า ไม่ได้ทานยาความดัน ลืมตั้งแต่เช้า ก็เลยรีบหยิบมาทาน ก็เลย สนทนาต่อไปอย่างสบาย

กราบเท้า ท่านอาจารย์ และพี่ดวงเดือน ที่มาเยี่ยม และ นำความ เบิกบานในฤทัยมาให้ปรากฏ ค่ะ

วันอังคารที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ • ๒๕๕๑

คุณแก้วตา กลับจากญี่ปุ่น.....

ก็ปกติ ตอนเย็นกลับบ้านซอยอารี เพราะพรุ่งนี้หมอได้ข้อมูลทุกอย่าง แล้วขอพบ

วันพุธที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

นั่งรอคุณวีระจัดการทุกอย่าง รับข้อมูล... มาให้คุณหมอกสานต์ฯ ดูขึ้นไปชั้น ๔ หน้าห้องเขียน (ว่า) “มะเร็งวิทยา” มีแบ่งjemจุตขาว ๆ ติดอยู่ที่หน้าประตู คุณวีระบอกว่า แผนกนี้มีคนตายเยอะ คนใช้น้อยกว่าแผนกอื่นๆ มีไม่ถึง ๑๕ คน แผนกอื่นๆ มีเป็นร้อยๆ วังเวงพอสมควร เห็นคนหนึ่งให้ “คีโม (บำบัด)” ดูแล้วหดหู่

ไม่นานถึงเวลาพบคุณหมอๆ บอก คนนี้ไข้ไหม ที่วันนั้นเจาะห้องเอาน้ำออก แล้วทำก๊าดูทุกอย่าง สรุปได้ว่า ให้เลือกจะช้ยาฉีดหรือ ทานยา (เลือกทานยาอยู่แล้ว...)

ตกลง ทานยา ๒ อย่าง ๆ ละ ๒ เม็ด หลังอาหาร อาจมีอาการแพ้เป็นไข้ อาเจียน ไอ ปวดหัว เบื่ออาหาร ผมร่วง (ไม่เป็นไร มี wig อยู่แล้ว ตอนขึ้นใหม่จะได้สีขาว)

แสดงว่า ยังมีโอกาสรักษา ยาถ้าได้ผล ท้องจะยุบ จะสบายขึ้น และจะรักษาเนื้อร้าย

ก็ดูไป จะหาย หรือ ลาม ก็ดูกันไป แล้วแต่ปัจจัย ไม่ต้องอ่อนวอนอะไรทั้งสิ้น เปลี่ยนนภชาติ ก็ ok ทุกอย่างเรียบร้อย

ฟังคนเขาเขียนว่า ถ้าใครรู้ว่าเป็นมะเร็ง ๓ เดือน ก็จากแล้วให้สังเสียได้เลย สังเสียแล้วก็สบายใจ ตัวลอยหมดห่วง รอเวลาเท่านั้น

ถ้าคิดว่าจะตาย ดูจะสบายดี แต่ถ้าคิดว่ารอด กลับมีห่วง ห่วงโน่น ห่วงนี้

ตอนนี้มีคนดูแล แส่นสบาย ถ้าเจ็บไม่มีใครดูแลจะลำบากมาก
แก่ก็แก่แล้ว พอใจสำหรับใช้ชีวิตมาแล้ว อยู่ L.A. ๖ ปี New York
๔ ปี... ประมาณนั้น...สนุกมากช่วงนั้นร่างกายแข็งแรงดี มาเจ็บก็หนักเลย

ความจริง คือ ตาย จะดำเนินไปทำไม ดำเนินอย่างไรก็ไม่ชนะไปได้
(หัตถ์ฉลาดชะบ่าง) เรื่องนี้เป็นของจริง มีให้พิสูจน์อยู่แล้ว ยังไม่เชื่อ

อวิชชาทับถมไปอีกไม่รู้กี่ชาติ

วันพฤหัสบดีที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ “วันเกิดคุณนริศ”

ก็นำ card เก่าที่เคยให้ ประมาณ ๔ ใบ ออกมาตั้ง เต็มปีไปทุกปี

ที่ทำอย่างนี้เพราะ card เก่าซื้อจากเมืองนอก ๓๐ ปีมาแล้ว
สวยงาม ชอบใจ อีกอย่าง ไม่เปลืองเงิน ซื้อใหม่ก็ไม่สวยเท่า

ซ้ำอีกเรื่อง คือ พอวันที่ ๒๗ คิดว่าเป็นวันที่ ๒๘ ก็รีบบอก “Happy
Birthday” ปรากฏว่า ผิดวัน!!!

เกิดก็ดีใจ ตายก็เศร้าใจ จริงๆ เกิดควรเศร้าใจ ตายไปแบบไม่
ต้องเกิด ประเสริฐสุด รอไปจนกว่าจะถึงวันนั้น... ถ้าได้ศึกษาอบรมสภาพ
ธรรมไปเรื่อยๆ ก็ไม่ไกล

วันศุกร์ที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

กลับมาคอนโดฯ ตอนบ่าย ก็สนุกดี ไปๆ มาๆ เปลี่ยนสถานที่เหมือน เดินทางไปต่างจังหวัดใกล้ๆ

เสริมหน่อย... ตอนที่คิดว่าเป็นมะเร็งตับ หมอ ๒ คนถามว่า “หยุดแอลกอฮอล์ เมื่อไร?” ก็บอกว่า “เป็นเด็กดีค่ะ ไม่เคยดื่มค่ะ”

สิ่งที่ต้องทำในชีวิตประจำวัน (ของคนป่วย)

๑ ทบทวนความจริง เข้มแข็ง

๒ ออกกำลังกายตามสมควร

๓ ดูแลยาให้สมดุล

๔ ดูแลระบบหายใจ

๕ คนไม่มี มีแต่ในความคิด

อ่อนน้อมถ่อมตน พุดจาอ่อนหวาน รู้สภาพจิต อย่าหงุดหงิดให้คนอื่นรำคาญ อย่าเอาแต่ใจตัวเอง อดทน ขันติ สำคัญไม่พูดมากดีกว่าเอาแต่พูด ผลของกรรมมี

วันเสาร์ อาทิตย์ จันทร์ ที่ ๑-๓ มีนาคม ๒๕๕๑

ช่วงนี้ดูอาการของยาที่หมอให้มาว่า จะมีปฏิกิริยาอย่างไร สังเกตได้ ก็คือ มีไอ เมื่ออาหาร แต่พยายามทาน ท้องดูอาจจะยุบลง เนื่องจากเป็นยาขับน้ำ อย่างไรก็ดี ยังนั่งลำบาก ค้ำท้อง อาการจึงเหมือนทรงอยู่ จริงๆ นับว่าโชคดีที่ได้อยู่ในลักษณะนี้ เพราะได้ศึกษาในสิ่งที่เรา

ประมาท คือ ไม่คิดว่าความตายมีจริงๆ

พระพุทธองค์ ให้พระอานนท์ระลึกถึงความตาย ทุกลมหายใจ
เข้าออก แต่เราไม่ถึงอย่างนั้นหรอก เพียงแต่คิดบ่อยขึ้นกว่าตอนสบายดี

ความคิด แนนอนเปลี่ยนแปลงได้ บางคราวก็ว่า ตกลงพร้อม
จะตาย ตายตอนนี้เหมาะ อยู่ไปอีกก็แก่ลงจะลำบากมากขึ้น (จริงๆ เลือก
ไปได้หรอก) อยู่ไปก็ทรมานเจ็บปวดจะมากขึ้น วันๆ ก็เห็น ได้ยิน ฯลฯ
ออกสุดต่อ แต่บางครั้งพอรู้ว่าจะหาย ก็ดูดีขึ้น บางทีก็ไม่ดีใจ เพราะ
เข้าใจว่า การอยู่เป็นทุกข์ เพราะฉะนั้น ก็คิดไปเรื่อยๆ แต่โน้มไปทางตาย
ดีกว่า จะเห็นได้ว่า การคิดไม่มีแนนอน แล้วแต่ปัจจัยจะพาไป มีปัญญา
ก็เข้าใจการพลัดพรากเป็นปกติ

บางทีก็แอบ “อยากอยู่” แต่เปอร์เซ็นต์ก็น้อยจริงๆ

เพราะฉะนั้น การอบรมเจริญสติ จะเป็นตัวที่มั่นคง ตัดความ
เป็นตัวตน เพราะทุกขณะเป็นธรรมะจริงๆ มีลักษณะเฉพาะอย่างๆ

อรรถสัจญญา ทำให้เข้าใจว่ามีเรา ทั้งๆ ที่ธรรมเกิดก็จำว่า มีตัวตน
นี้แหละ มิฉนทิจญฺญิ เห็นผิดที่ว่าเป็น “เรา” จริงๆ มีแต่ เย็น ร้อนๆ

รู้ทางกายวิญญาณ เป็นรูปไม่ใช่เรา สิ่งใดไม่เที่ยง มีการ
เปลี่ยนแปลงเป็นธรรมดา แล้วจะเป็นเราได้อย่างไร? แม้แต่ทุกขเวทนา

วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๑

สิ่งที่ควรคิดบ่อยๆ หรือ ควรอ่านเสมอๆ เพื่อให้มั่นคง คือ
๑ มีใครไหมที่ไม่ตาย? คำตอบ คือ ไม่มี
๒ ผลของกรรมมีจริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ไม่สลายก็ปกติ
๓ รูปไม่ใช่เรา ถ้าคิดว่าเป็น “เรา” เวลาเหี่ยวแห้งก็เศร้า
๔ ความเจ็บปวดเป็นนามธรรม รูปไม่เจ็บปวด
๕ ความเจ็บปวดเป็นผลของกรรมด้วย เพราะทุกขเวทนา
เกิดกับกายวิญญาน
๖ การคิดถึงกุศลอยู่เสมอ ถ้าจิตเกิดต่อไปภูมิสบาย
๗ รูป เวทนา สัญญา สังขารขันธ์ วิญญานขันธ์ มีเท่านั้น

จริงๆ ทุกขณะมีอยู่ แต่เกิดรู้ได้ที่ละอย่าง เป็นธรรม เป็นธาตุ
ไม่มีใครเป็นเจ้าของ เกิดแล้ว ดับแล้ว

การเริ่มรู้หนัตตสัญญา ก็ต่อเมื่อสติปฏิฐานเกิด เพราะจะรู้ว่า
ไม่มีใครเป็นเจ้าของบังคับบัญชาไม่ได้

วันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๑

วันนี้ วันเกิดมารดา คุณนงคราญ พึ่งบุญ ณ อยุธยา อายุ
๘๖ ปี แข็งแรงเป็นที่สุด ความจำดี แต่งตัวสวยงามอยู่เสมอ ก็ขอ
อวยพรให้แม่ผู้บังเกิดเกล้า แข็งแรง จิตใจสดใสอยู่เสมอจะ

กราบขอโทษ ที่ไม่ได้เรียนให้ทราบที่ไม่สบาย และถ้า ณ บัดนี้ ก็คิดว่าจะไม่บอก แม้ต้องจากโลกนี้ไปแล้ว ก็ไม่ทราบจะปิดได้นาน หรือไม่ เนื่องจากไม่เห็นประโยชน์ที่จะให้จิตใจคุณแม่เศร้าหมอง ถ้ารู้ว่า เสียไปแล้ว ก็ตกใจครั้งเดียว เหมือนเป็นอุบัติเหตุ มิฉะนั้น จะเศร้าใจอยู่หลายวัน แล้วก็ช่วยอะไรไม่ได้

สำหรับพี่น้องทุกคนก็เหมือนกัน บงขอจากไปอย่างสงบ ไม่อยาก ให้ใครที่ยังไม่เข้าใจว่า การพลัดพรากเป็นเรื่องธรรมดา ต้องมาพบเห็นสิ่งที่ สลดใจ ถ้าไม่เข้าใจว่าทุกขเวทนามีจริง ทุกสิ่งที่เกิดก็ต้องมีดับเป็น ธรรมดา และสิ่งสำคัญที่ใครไม่ได้ศึกษาธรรม จะเข้าใจไม่ได้ว่า

ทุกอย่างเป็นทุกข์ ทุกข์เพราะเกิดดับ ไม่มี แล้วมี แล้วหาไม่ ไม่ได้ศึกษาก็คิดว่า ความสุขยั่งยืน

ทำไมความสุขจะไม่สุข? ก็สุขได้ยังไง เพราะไม่เที่ยง เป็น อนัตตา ควรเชื่ออย่างมั่นคงว่า เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นปกติ

ตามความเป็นจริง ทุกวันนี้ก็ไม่ได้สังสรรค์กันอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น จะอยู่ จะไป ก็คงไม่มีความหมายอะไร มิใช่หรือ? วิพากย์วิจารณ์กัน ไม่เกิน ๑ อาทิตย์ ก็คงจะสงบ เหนื่อยกันไปเอง บงไปก่อน ก็เท่านั้น

แล้วทุกคนก็ทยอยตามกันไป หรือใครจะเถียงว่า “ฉันไม่ตายๆๆ”
Bye Bye

ทุกคนมีสิทธิ์ตัดสินใจทำอะไรก็ได้ แล้วแต่การสะสมมา

คุณวีระ ช่วยกรุณานำข้อความนี้ไปให้คุณแม่ณรงค์ และพี่น้อง บงด้วย จะได้ไม่ต่อว่าคุณว่า ทำไมไม่ส่งข่าว จริงๆ ส่งไปก็ไม่รู้ จะสนใจหรือเปล่า?

วันศุกร์• เสาร์• อาทิตย์• จันทร์ ที่ ๗-๘-๙-๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑

ยากเป็นง่ายไปหมด สนนทนกับหมอยๆ บอกปกติดี

ถาม “ทำไมผมจ้ง...” หมอบอก “ก็ไม่ว่าอะไร จะอ้วนได้ไง?”

ให้ทานอาหารมีโปรตีน และให้ยาแก้ปวดมาเตรียมไว้ ที่ต้องรอ
ประวัตินาน เพราะมีผู้สนใจ case ของดิฉัน ดึงเอาประวัติไปศึกษา
จึงต้องติดตามคืนมาก่อน สรุปว่าก็ไม่ได้เป็นอะไร

วันอังคารที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๑

นัดคุณแก้ว เพื่อนำของที่ระลึกไปให้ที่กรมประชาสัมพันธ์
หลังจากนั้นไปร้านตรวจชนตา แล้วไปแบงค์กรุงเทพ ปิดบัญชีเงิน
พร้อมปิดบัญชีกับชีวิตตัวเอง

วันพุธ พุทธศักราช ๒๕๕๑ ที่ ๑๒-๑๓-๑๔ มีนาคม ๒๕๕๑

คุณนฤดี ให้ความเมตตาตามาอยู่เป็นเพื่อน โชคดีอีกแล้ว ดูๆ แล้ว
ก็คงทำดีมามากพอสมควร อนุโมทนา คุณนฤดี ทำกุศลครั้งนี้

วันเสาร์ที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๑

ไม่สบาย ปวดท้อง ทานยา (แก้มะเร็งตับ) แรงไป ต้องหยุด

วีระมาหา แล้วไปทำงาน

วันอาทิตย์ที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๑

ครั้งแรก ถามคำถามท่านอาจารย์ (เขียนไป) โทร. ถึง คุณอ้อม
ขอบคุณที่ฝากรูป และเอนชัวร์มาให้

วันจันทร์ที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๑

ท่านอาจารย์ พี่เดือน มาครั้งที่ ๒ ...โทร. ถึง คุณตี๋ ขอบคุณ

วันอังคารที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๑

เจาะน้ำจากห้องออก ห้องฉุกเฉิน ๑

วันพุธที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๑

กัปตัน เกือกูล โทรวีระ จะให้ช่วยอะไรไหม? พอดีเรียบร้อย
แล้วค่ะ ขอบคุณค่ะ

วันที่ ๒๒-๒๓ มีนาคม ๒๕๕๑

เนื่องจากเป็นช่วงที่ยาหมด dose วันที่ ๒๒ ไปรับยาใหม่ ไม่แน่

อาจต้องฉีดยาช่วยอีก เพราะต้องสู้กับโรคที่มีกำลังแรง อีกหน่อยคงเขียนไม่ไหว เขียนเรื่องที่ต้องปรับปรุงจะดีกว่า

ในตอนแรกคิดว่า การกล้าที่ไม่กลัวตายนั้นสูงที่สุดแล้ว จริงๆ ยังไม่ใช่ตัวจริง เพราะขณะจุดจิตเกิด ไม่มีใครทราบ แต่ที่เข้มแข็งเข้าใจว่าการตายมีจริง ก็ยอดเหมือนกัน

แต่สิ่งที่จะต้องมียุติ คือ การอยู่ ในขณะที่ยังไม่ตาย จะคิดจะทำตัวอย่างไร? ตรงนี้สำคัญกว่าแยะ ถ้าเข้าใจการอบรมเจริญสติ ปัญญา ก็สูงสุด แต่เนื่องจากสติปัญญาไม่มีมาก จึงต้องอบรมเรื่องที่สามารถทำให้ชีวิตที่เหลืออยู่มีคุณค่า มีประโยชน์ ไม่ใช่อยู่เพื่อสร้างอกุศล ถ้าเป็นอย่างนั้น ก็อย่าอยู่ดีกว่ากระมังคะ?

จากที่หยุดยาไป สิ่งปรากฏ คือ แท้ๆ ไม่บวมแล้ว ส่วนน้องก็ค่อยๆ ยุบลง ก็ดี ทำให้เดินสะดวกขึ้น ไม่ทราบจะกลับมาบวมอีกหรือเปล่า? เพราะมันเป็นอันตราย ช่วงนี้ทานไข่ไก่มาก วันละ ๔ ฟอง ผู้สนับสนุนอาหาร คือ อาจารย์ดวงเดือน และ คุณแก้วตา อเนกพุฒิ

“การให้อาหารเป็นการให้ชีวิต...อนุโมทนา”

วันที่ ๒๔-๒๕ มีนาคม ๒๕๕๑

พระบรมสารีริกธาตุ เสด็จมาประทับที่ลุ่มพินีเพลส พลเอก
ดร.อรัญ ชมไพศาล

(อัญเชิญมาให้บูชา) จะมีอะไรประเสริฐกว่านี้ คงคิดถูก ทำถูก

ทำสิ่งที่ถูกต้องไป ชันดิเป็นตบะอย่างยิ่ง อย่าลืม! อยู่ที่ไหนก็ตายได้
ใต้ดิน นอนตากแดดอยู่ใ้ในเรือ ปลากะเบนยังกระโดดขึ้นมาบนเรือ
(ทางแหง) ผู้หญิงนอนตากแดดตายทันที บนเครื่องบิน ในรถยนต์
มีคนโดนหินขว้างศีรษะตายทันที เพราะฉะนั้น การตายมีมีปัญหา เมื่อไร
ก็เมื่อนั้น **แต่ขณะมีชีวิตอยู่ อย่าทำความเดือดร้อนให้ใคร ทั้งกาย
และใจ อยู่เพื่อสร้างกุศล และรับผลของกรรม**

มีท่านผู้เป็นนายเก่า คุณปราโมทย์ ปวโรฬารวัฒนา บอกว่า
“บง...สู้ๆ!!” ค่ะ ต้องสู้

วันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๑

มะเร็งวิทยา ชั้น ๔ ไปพบ หมอกษานต์ หลังได้รับยา หมอก็ขอ
ให้ฉีด จะได้ช่วยให้ฆ่าเนื้อร้ายได้เร็วขึ้น ก็ตกลง ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว
เชื้อหมอกงดีแน่

ก็ไม่มีปัญหาอะไร เรียบร้อย กลับบ้าน

ช่วงเช้า นั่งอยู่ที่รับยาทั่วไป ไม่อยากไปนั่งที่ห้องรับรอง (นายพล)
เพราะจะเจอคนรู้จักมาก จริ่งดังคาด คุณวีระแล้วว่า พอเขาประกาศชื่อ
บุษบงรำไพ ก็มีคนเข้ามาหา แล้วถามว่า “คุณบงอยู่ที่ไหน” ปรากฏว่าไม่ได้พบกัน

แต่ก็ยังไม่พ้นจากสายตากคนรู้จักอยู่ดี และพบกันวันนี้เธอก็ว่า
“ขอให้กำลังใจ” แสดงว่า ทราบแล้วว่าเราเป็นอะไร? จึงตอบไปว่า
“แล้วแต่เหตุปัจจัย”

เธอก็ถามเราว่า “ทำไมมานั่งตรงนี้” ก็ตอบไปว่า “นั่งตรงไหนก็ได้
มัง?”

เราก็บอก “คนสบายดี กับคนไม่สบาย ก็ไม่ต่างกันนักหรอก
เพราะก็เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ฯลฯ เหมือนกัน เพราะคนเจ็บ
ถ้าขณะนี้ ไม่มีทุกขเวทนาก็เหมือนคนทั่วไป จิตกุศล อกุศล ก็เกิดได้
กับทุกคน”

รู้ว่าขณะนั้นอกุศลเกิดแม้พูดเรื่องธรรมะ ก็น่าแปลกนะ พูดเรื่อง
ดี แต่จิตเป็นอกุศลได้

“ขอบพระคุณ ท่านอาจารย์จริงๆ ให้ได้เข้าใจเรื่องสภาพธรรม”

วันพฤหัสบดีที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๑

โทรขอบคุณผู้มีพระคุณ... คุยกันเข้าใจดี จบชีวิตเมื่อไร ก็เมื่อ
นั้น เพราะเชื่อในคำสั่งสอนของพระพุทธองค์

เจริญสติแต่ละขณะ ก็จะไม่มัวตัวตน มีโทษะ หรือทุกขเวทนา
ก็เท่านั้น มันคงตรงนั้นะ

วันศุกร์ที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๕๑

ถึงแล้ววันนี้ คือ ญาติโทรตามตัว ก็ไม่ได้รับสาย เพราะคิดอยู่
นานแล้วว่า ไม่อยากให้ใครต้องเดือดร้อนไปด้วย โดยเฉพาะคุณแม่แก่

แล้ว อายุ ๘๖ คงจะหลุดไปเพราะดิฉัน สิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องปกปิด ความเจ็บ
เป็นเรื่องธรรมดาโลก แต่ความจริง ก็คือความจริง

วันอาทิตย์ที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๑

วานคุณแก้วตา เขียนคำถามท่านอาจารย์

เกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่ใช่เป็นเพียงบัญญัติ แต่คือ ปรมาตม
ดีใจ ที่ได้ทำประโยชน์

วันจันทร์ที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๑

ได้ข่าวจากญาติว่า จะไม่รบกวนโทรมาอีกแล้ว

วันพฤหัสบดีที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๑

ทราบว่าคุณติ (พี่สาว) ไปที่บ้านซอยอารี คงคิดจะพบดิฉัน แต่
ก็ผิดหวัง

วันศุกร์ที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๑

เช้า จึงส่งข่าวหาน้องสาวให้ช่วยส่งข่าวต่อถึงพี่ น้อง ทุกคน

จบ...บันทึก (หน้า) สุดท้าย...

บันทึกจากการสนทนาระหว่าง ท่านอาจารย์•สุนิด• บริหารวนเขตต์• และ คุณดวงเดือน บารมีธรรม กับ คุณบุญบงรำไพ พึ่งบุญ- ณ อยุธยา พลวัฒน์••

เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๑

ระหว่างที่ คุณบุญบงรำไพ ได้มีอาการไม่สบายมากขึ้นเรื่อยๆ หลังจากกลับจากการไปร่วมงานกับมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ที่ประเทศอินเดีย เมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๕๑ การเดินทางครั้งนี้เพื่อทำพิธีมอบ รัตนผอบเจดีย์ ที่มีค่าประมาณไม่ได้ ทั้งในเชิงราคา หรือค่าแห่งความ นอบน้อมที่สาธุชนควรมีโอกาสได้กระทำต่อพระรัตนตรัย รัตนผอบเจดีย์ นั้นมีจำนวน ๓ องค์ องค์หนึ่งประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ องค์หนึ่ง ประดิษฐานพระธาตุพระสารีบุตร องค์หนึ่งประดิษฐานพระธาตุพระ โมคคัลลานะ มูลนิธิฯ ได้ทำพิธีมอบรัตนผอบเจดีย์ทั้งสามองค์ให้กับมหา โพธิสมาคม แห่งประเทศอินเดีย ที่สำนักงานของสมาคม ณ พุทธคยา เมื่อ วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ เมื่อมาถึงกรุงเทพฯ แล้ว คุณบุญบงรำไพ จึง ได้ไปพบแพทย์เฉพาะทาง เนื่องจากมีพี่ๆ เพื่อนๆ และผู้มีพระคุณผู้มีความ รู้ทางสุขภาพหลายท่าน โดยเฉพาะที่มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา แนะนำ ให้เข้ารับการตรวจร่างกายอีกครั้ง เพื่อการรักษาที่ถูกต้องกับโรค ที่เธอเป็นต่อไป

ผลการตรวจก็ทราบว่า เธอเป็นโรคมะเร็งในช่องท้อง ซึ่งได้ ลูกกลมถึงขั้นสุดท้ายแล้ว และคุณหมอก็ได้กรุณาให้การรักษาอย่างเต็มที่ ด้วยวิธี คีโมบำบัด มีการให้ยาหลายขนาน คุณบุญบงรำไพดูซูบผอมลง

อย่างรวดเร็ว เท้า และขาบวมผิดปกติไปทั้งสองข้าง อาการที่แสดงว่าเธออ่อนเพลียเห็นได้ชัด ลักษณะท้องโตขึ้นมาก เพราะเหตุที่มีน้ำขังอยู่ในช่องท้องมากขึ้นๆ จะลุกนั่งทำอะไรเองลำบาก แต่ที่แปลกคือคุณบุษบงรำไพ รื่นเริงกับการค้นคว้าพระไตรปิฎก และสมุทรไณยธรรม ที่เธอบันทึกไว้ เมื่อครั้งมีโอกาสดำฟัง และสนทนาโดยตรงกับท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ตลอดจนการศึกษากับเพื่อนๆ ที่ศึกษาธรรมด้วยกันที่ผ่านมา พบที่ไร ก็ต้องวนอยู่กับการเขียนปัญหาธรรม เพื่อเตรียมฝากให้ไปกราบเรียนถามท่านอาจารย์ และวิทยากรของมูลนิธิ ในการที่มูลนิธิฯ สนทนาธรรมในวันเสาร์ อาทิตย์ และวันสำคัญทางศาสนา หลังจากที่ได้พักอยู่ ณ ที่พักที่เธอชอบตลอดเวลาที่ป่วยหนัก ซึ่งสถานที่พัก ก็เป็นที่ๆ คุณบุษบงรำไพ เลือกที่จะใช้ชีวิตขั้นสุดท้าย อันเป็นที่ซึ่งเธอสามารถมองเห็นพื้นที่บริเวณส่วนกว้างของดาวคะนอง - เจริญนคร ซึ่งเป็นที่ๆ มูลนิธิศึกษาและเผยแผ่พระพุทธศาสนาตั้งอยู่ในปัจจุบัน เมื่อมองลงมาจากที่สูง เวลาดีๆ ไฟในห้องนอนมีดสลัว มักเห็นเธอนั่งนุ่งอยู่บนเตียงมองไปที่ๆ เคยชี้กันว่าเป็นจุดที่มูลนิธิ ตั้งอยู่ นั่งมองเป็นชั่วโมงๆ เคยสอบถามดู เธอก็ว่า “เธอไม่ว่าง”

อนึ่ง เธอไม่เคยบ่นปวดเจ็บที่ใดๆ เลย แม้จะสังเกตเห็นได้ชัดว่า มีก้อนเนื้อแปลกๆ ที่เริ่มโตขึ้นใต้ผิวหนังที่ช่องท้องด้านขวา และที่บริเวณรอยเจาะชิ้นเนื้อไปตรวจ กับอีกก้อนที่ต้นกระดูกไหปลาร้าด้านซ้าย ต่ำกว่าคอลงมาเล็กน้อย เธอทานอาหารได้บ่อย ทานได้ทุกอย่างที่จัดทำให้แต่ครั้งละไม่มาก พร้อมยาแต่ละขนานที่มีกำหนด มีการไปพบแพทย์เป็นระยะตามที่หมอนัด มาพักหลังซึ่งแพทย์เปลี่ยนการรักษามาเป็นการใช้ยาฉีด คุณบุษบงรำไพก็เป็นคนไข้ที่ดี เห็นด้วยตามสิ่งที่หมอแนะนำ ดังนั้นจึงต้องมีการไปพักที่โรงพยาบาลบ้างในทุกครั้งที่ให้ยา เธอไม่อนุญาตให้ใครมาเยี่ยมที่สถานที่พักดังกล่าวเสมอ นอกจากได้รับความกรุณาเยี่ยมจาก

ท่านอาจารย์สุจินต์ และพี่ดวงเดือน จะมีที่สนิทมาก และคอยให้ความช่วยเหลือดูแลใกล้ชิด คือ คุณแก้วตา อเนกพุฒิ อย่างไรก็ตาม มีคุณนฤดี ซึ่งเต็มใจมาช่วยอยู่พักหนึ่งตามที่พี่ดวงเดือนแนะนำ พอมาช่วงหลังจากไป เธออนุญาตให้ญาติสนิท คือ น้องสาวลำดับถัดไปในครอบครัวของเธอเอง คือ คุณอนงค์โนวัทนา ตันตมิกุล ที่เธอยอมให้ไปหาบ้าง

ในโอกาสที่ท่านอาจารย์สุจินต์ และคุณดวงเดือน ไปเยี่ยมคุณบุษบงรำไพครั้งหนึ่ง เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นเวลาก่อนหน้าที่คุณบุษบงรำไพจากไปเพียงไม่กี่เดือน ขณะนั้นเธอยังแข็งแรงดี และได้สนทนารวมกับท่านอาจารย์ในวันนั้น เธอได้บันทึกไว้บางส่วน จึงนำข้อความที่บันทึกไว้นั้น มาเรียบเรียงเพื่อระลึกถึงการสนทนารวมครั้งสุดท้ายนั้น

บุษบงรำไพ

(บ.) ท่านอาจารย์คะ อนัตตา นะมี ท่านอาจารย์ก็พูด อนัตตามี บงเข้าใจว่า.....

ท่านอาจารย์

(ส.) สิ่งที่มีนั้นแหละเป็น อนัตตา ใครจะเป็นเจ้าของสิ่งนั้นก็ไม่ได้ เพราะสิ่งนั้น ๆ เกิดขึ้นแล้วตามเหตุปัจจัยที่ทำให้เกิดขึ้นเป็นอย่างนั้น

บ. เราเข้าใจผิดตรงนั้นะ ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเรา เป็นของเรา พอที่ท่านอาจารย์พูดถึง “วิปาส”

ส. วิปาส เป็นอกุศล เพราะอะไรคะ? เพราะ เห็นผิดว่าเที่ยง เห็น

ผิดว่างาม เห็นผิดว่าเป็นสุข เห็นผิดว่าเป็นตัวตน

- บ. พอดีมาเจอกับบงตรงที่ว่า ไม่งามแล้วเห็นว่างาม ตรงนี้แหละกินใจ บงมาก เพราะ... บงคิดว่า มันงามนะ ทุกอย่างในชีวิตบง ที่บงซึ้งของ จนเรียกได้ว่าเกือบเป็นร้อย นาฬิกา ต่างหู แหวน รองเท้า กระเป๋า เยอะมาก ในที่สุด ความจริงก็เป็นทุกชิ้นนะ ความที่ไม่รู้จะใส่อะไร อันนี้ คือ ความกลัว
- ส. จะแต่งที่หนึ่งต้องมีหัวง (หัวเราะ...)
- บ. แล้วบางทีก็คิดว่า “อันนี้มันจะเข้ากันหรือ... มันจะม่วง หรือชมพูดี?” เข้าใจถึงความเป็นทุกข์แล้ว ว่าอะไรจะขนาดนี้... แล้วพอแต่งอันนี้ไป พอจะไม่ชอบ... เปลี่ยน... ต้องเปลี่ยนทั้งเซทเลยท่านอาจารย์ (หัวเราะ...) มันเป็นเรื่องที่... คือว่าถ้าเผื่อคนไม่เข้าใจตรงนี้แล้วนะ พี่เดือน ก็จะไม่รู้ว่า.... คนที่ชอบ อย่างนี้จะเจอปัญหาตรงนี้
- ส. แต่คุณบงคะ มันก็ทุกคนนะคะ มาก หรือน้อย
- บ. ม...ก...ๆ
- ส. เท่านั้นหรือคะ แล้วสิ่งที่กำลังปรากฏให้เห็นทางตานี้ละ ที่จะไม่ให้ ดิตนะ เป็นไปไม่ได้
- บ. แล้วก็ต้องรู้ว่า เป็นเพียงสิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้ทางตาเท่านั้น หลังจากนั้นก็เป็นเพียงสภาพที่คิดไปถึง...
- ส. เราต้องคิดอย่างนี้คะ “แสนโง่... แคปรากฏนิดเดียว แล้วก็ดับไป ไม่เที่ยงเลย และเมื่อดับแล้วก็ไม่กลับมาอีกเลย แต่ก็จำไว้เป็น เรื่องราว จนทำให้จิตหมกมุ่น คิดถึงแต่สิ่งที่ดับไปแล้ว หมดสิ้นไป แล้ว ไม่ลืมเรื่องราวเหตุการณ์ต่างๆ ถ้าไม่มีปัญญาที่ไม่รู้ความจริงว่า

- ชีวิตเกิดขึ้นแล้วก็ผ่านไป เปลี่ยนแปลงไปทุกขณะตั้งแต่เกิดจนตาย ทุกชาติ”
- บ. ที่ท่านอาจารย์กล่าวว่า **เกิดมาชาตินี้ก็รู้เท่านี้ก็... จบ** ทุกอย่างก็เลยไม่มีความหมายไปเลย เพราะปัญญารู้ความจริงของชีวิต ที่นี้พูดถึงเรื่องสำหรับบง ตอนแรกบงฟังจากหมอใหม่ๆ บงก็คิดว่า จะต้องตายแล้ว คือ ตาย... ตายแน่ เร็ว ๆ นี่นะ... เอาละ คิดว่าจะตาย แต่ปรากฏว่าตอนนั้นไม่ตายเสียที่... ใช่มั้ย? ไม่ตายซะที... มันก็เลยคิดว่า ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นแล้วละ ไม่ใช่จะตายอย่างเดียว แต่กลับมาคิดว่า จะเป็นอยู่ตรงนี้ ตอนที่อยู่ตอนนี้นะ เราจะเข้าใจได้อย่างไร โอเค จุตินาเมื่อไรก็ต้องเกิดแน่ แต่จะเป็นเมื่อไหร่แน่ ทุกคนก็ 모르 เพราะฉะนั้นก็เหมือนปกติที่เห็นบ้าง ได้ยินบ้าง ได้กลิ่นบ้าง รู้รสบ้าง ไม่ใช่จะไปแปลกกว่าปกติ เพราะฉันจะตายแน่
- ส. เหมือนทุกวันเลย เหมือนกันทุกคนด้วย เพราะไม่มีใครรู้ว่า วันไหนจะเป็นอย่างไร?
- บ. ค่ะ ไม่มีใครรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไร เพราะบางคนเดียวถูกยิงบ้าง เต็กโดน...
- ส. ก้อนหินขว้าง
- บ. ใช่ค่ะ อยู่ดีๆ นั่งอยู่ดีๆ อะไรเกิดขึ้นก็ได้ ก็เลยเข้าใจ แล้วก็ไม่มีอะไรจะประเสริฐเท่าสติปัญญานที่ปัญญาเจริญขึ้นจนรู้ความจริงนี้ได้
- ส. แต่น่าอัศจรรย์ ปัญญา สามารถรู้ความจริงที่ลึกซึ้ง ละเอียด ในขณะนี้ได้ ซึ่งอวิชชา ความไม่รู้ความจริงของชีวิตในขณะนี้ ทำให้หลงติดอยู่กับสิ่งที่ปรากฏทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ตั้งแต่เกิดจนตาย

- บ. เรื่องความงามนี้ บงว่า แต่ก่อนนี่ตอนที่ยังไม่เป็นอะไรนะคะ ทานอะไรบำรุงปรากฏว่า ดูมัน look young เทียบนะคะ วัยดูดีมาหน่อย แต่มาเป็นโรคแล้ว ยาที่เขาให้เรากินนี่เหมือนกับว่า มันทำให้แก่ลงไปอีก ๒๐ ปี คือว่า มันตรงข้ามไปเลย ขำดี บงว่า เราอุตส่าห์บำรุงตรงนั้นนะ
- ส. ต้องคิดถึง นางอัมพปาลี ท่านต้องสวยมาก
- บ. แล้วค่อยๆ เน้าไป
- ส. ตอนยังไม่เน่า ร่างกายก็เปลี่ยนแปลงไปหมด นี้นี้ก็เป็นตะปุ่ม ตะป่ำ จากที่เคยสวยงาม ผม คิ้ว ก็เปลี่ยนไป ลัทธิธรรม
- บ. ผมหงอก ก็หงอกไป ถ้าไม่ไปคิดว่ามันสวยซะตั้งแต่แรก ก็คงจะไม่รู้สึกอะไรเลย แต่ที่เราไปเข้าใจว่า มันสวยนั่นเอง ความจริงแล้ว มันก็จะเป็นอย่างที่มีมันอยู่ในขณะนี้ ถูกไหมคะ ความจริงเป็นอย่างนี้ คือ ที่บงพูดตรงนี้เยอะ เพราะบงว่า บงเห็นจริงๆ ไข่คะ โอ้โฮ... มันทำกับเราได้นะ... (หัวเราะ) “ทำไม... ถึงทำกับฉันได้...”
- ส. เตียวคุณบงไปเป็นนางฟ้า แล้วก็ไม่แก่สักที ไม่เปลี่ยนสักที หรือไม่น่าเกลียดสักทีนะ... จะทำอย่างไรล่ะ?
- บ. รูปร่างกาย สอนความจริง เขาสอนเราจริงๆ เลยค่ะ ดิฉันคะ... บงว่า ดี โอ้โฮ..จุใจจริงๆ เลย แล้วบงก็ยังเพลินอยู่ แล้วถ้าเราไม่ได้ศึกษารมณะ เราจะไม่ชอบคนรอบข้าง แหม..ก็ชมนั่งอยู่นั่นนะ ไม่ใช่คนน้อยๆ ชมทั่วกันไปหมด ไปทางไหนก็ชม แล้วจะให้เราคิดอย่างไร ชมๆ แล้วจะไม่ให้เราคิดหรือว่ามันดี....ที่จริงมันไม่ใช่ปัญญา แล้วเราก็อ๋

- ส. แต่คุณบงลองคิดดูนะคะ ถ้าเราสุขสบาย... แต่เราเป็นคนเลว สวย เหลือเกิน แต่นิสัยน่าเกลียด แล้วใจก็แย่มาก เพราะฉะนั้น สวยแค่ รูปกายภายนอกจริงๆ
- บ. พอติบงอบรมมาตั้งแต่เล็กๆ ค่ะท่านอาจารย์ คือ คุณพ่อคะ ลูกสาว เยอะมากทั้งหมด ๓๐ กว่าคน มีผู้ชายบ้าง ผู้หญิง ๒๐ กว่าคน จะไป ไหนก็ให้ประกวดการแต่งตัว แล้วแต่อายุเท่าไร ให้เงินไปแล้วไปตัด เลื้อผ้ามาประกวด แล้วก็เข้าโบกั๊ทั้งโบกั๊เลย สองโบกั๊สำหรับแม่ครัว คนใช้ และพวกเรา ขณะที่เดินทางไปประกวดๆ ก็จะทำให้เดิน Fashion Show โอท่านอาจารย์... มันก็ติดอยู่ตรงนี้แล้ว
- ส. ไม่เป็นไรหรอกคุณบง ทุกคนติด จะมาก หรือน้อย ก็ติด
- บ. แต่บงคิดว่ามันเวอร์ (over) ซะจน... จนเป็นอย่างนี้ ตลก
- ส. ผิงมาที่ละเล็กละน้อย ก็ต้องค่อย ๆ อบรมปัญญาจนกว่าจะรู้ความจริง
- บ. แม่ทั้งห้าคน ก็แต่งกันนะ ประกวดกันอีกห้าคน เหม... ตาหลก (ตลก... ทุกคนที่ฟังอยู่หัวเราะ) ชีวิตบงนะ... ขำ
- ก่อนที่จะมาศึกษาธรรมนี้ มันก็มีแบบจะทำตัวเองให้เด่น ให้ดัง ใช้ไหมคะ สังคมเราก็ต้องไปรู้จักกับ “แคทลียา” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เชิญเขาไปทานข้าวโฮเทลนั้น โฮเทลนี้ เอาของไปให้เขา แล้วขอส่ง ข้าวตัวเองไป มันอะไรเนี่ย ถ้าเราหยุดส่ง เราก็เสียหายไป ใช้ไหมคะ
- ส. (หัวเราะ) ความเป็นตัวตน ความรักตัว
- บ. ก็มันตลก บงก็เลยมาคิดว่า มันไม่ใช่ มันอะไรนี่... โลกะ
- ส. **มันหลกใจคะ โลกะ นี่लग ลงงตลอดเลย**
- บ. แล้วก็ไม่ได้มีประโยชน์อะไรเลย

ส. **ลองว่าเป็นเพื่อนสนิท ลองให้ตีเด่น**

บ. ดีเด่น แล้วก็เป็นกัน หลายคนเห็นอย่างนี้ด้วยนะ บงยังโทษ...

ส. แต่คุณบงคะ ถึงใครจะชมอย่างไร เราก็ไม่หวั่นไหวได้ในวันหนึ่ง แล้วบางทีก็รำคาญอีกด้วย ไม่เห็นพูดสาระอะไรเลยนะ

บ. คนที่เข้าใจแล้ว ก็อย่างท่านอาจารย์ว่า แต่ของบงนะ ถ้าใคร

ส. (หัวเราะ)

บ. บงก็... บงก็ยังเหมือนเดิมท่านอาจารย์ขา บงก็ยังคิดว่า เอาละที่บางครั้ง บงอาจมีน้ำตาไหล หรือ อะไรอย่างนี้นะ แต่บงก็ยังชอบมันตรงนี้ เพราะบงบอกว่า ปกติคนก็ยังน่าจะเป็นอย่างนี้นะ คือ น่า (หัวเราะ)...จะแบบว่า ยังมีความเศร้า อย่างนี้

ส. คุณบงลองคิดถึง...บางท่าน ที่ท่านมีอะไร ๆ ทุกอย่าง แล้วถ้าบังเอิญเป็นอย่างที่คุณบงกำลังเป็นเดี๋ยวนี้ ท่านจะทนไหวไหม ถ้าไม่มีรั้มมะ ทั้งความสุข ความงาม ความสุข

บ. ใช่ค่ะ เรื่องการละ เลิก คนที่ (ต้อง) หลงตายก็แยกค่ะ

ส. เพราะฉะนั้น ก็เพราะมีปัญหาตัวเอง อยู่ที่ไหนปัญหาก็ทำให้พ้น

บ. ประโยชน์เยอะ บงถึงอยากจะให้ผู้ศึกษาชมมะ เข้าใจตรงนี้ แต่ว่ามันก็เป็นการเข้าใจส่วนตัว พอจะมาพูดถึงบงว่า เข้าใจเรื่องความตาย หรือความเจ็บไข้ แต่จะไปบอกใครมันก็ไม่ “in” เหมือนบงหรอก

ส. **ทุกอย่างเป็น อนัตตา**

บ. แข็งแรงไว้ก่อน แล้วทุกวันนี้ จริง ๆ แล้วบงก็แข็งแรง บงตื่นขึ้นมา บงก็ดูปกติ แต่พออยู่ไปอย่างนี้ พอจะเดินก็จะเหนื่อย เพราะมัน

หนักเท่า (เท่าบวม) แต่บ่งก็ว่า เอ..ไม่ตายซักที ก็กลับกลายเป็นเรื่องอีกแล้ว มันก็เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส... ถึงเมื่อไรก็เมื่อนั้น

ส. ถึงเวลาจริง ๆ อาจจะสบาย...สบาย ก็ได้ ทุกคนนะ ไม่มีใครรู้เลยคุณบงคะ คือ กรรมนี้วิจิตรเสียจนกระทั่งอย่าได้ไปคิดไปฝันอะไรเลย คิดทั้งหมดนะ เพียงคิดเท่านั้น เวลาเกิดขึ้นจริง ๆ อาจจะไม่ใช่ว่าอย่างที่คิดไว้ก็ได้

บ. ใช่ค่ะ มันคิดไปเอง ประต่งให้คิดอย่างนั้น อย่างนี้ แล้วก็รู้ว่า เป็นสภาพธรรมที่คิด ถ้ารู้ว่าเป็นธรรมก็ ok เพราะจะห้ามคิดก็ไม่ได้

ส. ลักษณะของจิตที่คิดนั้น ต้องเป็นสติ และปัญญาจึงจะรู้ได้

บ. ความคิดนี้ก็แปลก อยู่ดี ๆ ก็คิดปั๊บขึ้นมา ที่นี้พอหลายคำเข้า มันเลยดูเหมือนเป็นเรื่องราวใหญ่โตกว่าสภาพธรรมอื่นๆ ยากจริงๆ ที่จะรู้ อย่างนี้ได้ ต้องอบรมปัญญาเท่านั้น จึงจะรู้ได้จริงๆ ว่าเป็นธรรม

ส. เป็นทางเดียวที่จะละความไม่รู้และกิเลสได้จริงๆ ไม่เช่นนั้นก็ถูกหลอกลวงไปทุกชาติเลย

บันทึกจาก พลตรี ดร.วีระ พลวัฒน์

ณ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้าฯ วันอาทิตย์ที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ในห้องท่ามกลางความเงียบ เสียงพระธรรมที่อยู่ข้างกายคนไข้ คุณบุษบงรำไพ และผู้ที่อยู่ใกล้ชิด ยังคงแสดงสัจธรรมอยู่ต่อเนื่อง ตั้งแต่ทุกคนเข้ามาในห้อง

เวลา ๑๗ นาฬิกา ๔๒ นาที ๔๖ วินาที เธอจากพวกเราไปอย่างสงบเงียบตามที่เธอได้เคยกล่าวไว้ และย้ายอยู่หลายครั้งต่อหน้านายแพทย์หลายท่านที่เกี่ยวข้อง และกับคนที่เธอใกล้ชิดที่สุด

ทุกๆ ท่านที่เฝ้าเธออยู่ ณ ที่นั้น ต่างรู้สึกอนุโมทนากับเธอ ที่มีความสงบจนเกือบไม่สังเกตว่า เธอจากไปแล้ว นอกจากเมื่อดูที่เครื่อง monitor หัวใจ ก็ยังคงมีสัญญาณอยู่อ่อนๆ แล้วค่อยๆ มีช่วงที่เป็นเส้นขาดๆ สัญญาณมีกลับมา แล้วก็หายเป็นเส้นตรง

เธอแสดงสิ่งที่เราได้ร่วมยกมือขึ้นพนมคารวะ “เรารู้ และเข้าใจ
ธรรมได้เป็นอย่างดี” ท่านอาจารย์ สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ซึ่งขณะนั้น
ก็อยู่ร่วมเฝ้าเธอจากไปด้วย กล่าวด้วยความเคารพในคุณธรรมที่เธอมี
ศรัทธาในพระรัตนตรัย จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต

ขอกราบอนุโมทนาความดีงามของสภาพความเข้าใจในธรรม
ที่เธอได้มีโอกาสสะสมสืบต่อไป

จาก พลตรี วีระ พลวัฒน์ PhD

ลอยอังคาร คุณบง อ้าวสัดหีบ

วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๑

ระเบียบประเพณีของ ราชสกุล พึ่งบุญ ณ อยุธยา ที่คุณบุญบงราไฟ
ถือกำเนิด มีพิธีในการลอยอังคารสมาชิกครอบครัวผู้จากไปแล้ว ลงในห้วง
น้ำลึกอันกว้างใหญ่ โดยปกติที่ผ่านมา กระทำที่อ่าวสัดหีบ อันอยู่ในความ
ดูแลของฐานทัพเรือสัดหีบ กองเรือยุทธการ ซึ่งในวันนี้มีทัศนียภาพ
ที่ร่มรื่น และสวยงามของแหล่งน้ำ สีฟ้าครามดั่งกำมะหยี่ผืนใหญ่ ที่สงบ
เงียบแห่งนี้ อังคารของท่านเจ้าคุณพ่อ (ท่าน พลเอก พลเรือเอก
เจ้าพระยามารมราชฯ) ก็ได้ถูกกระทำพิธีลอยอังคาร ไว้ ณ ที่นี้เมื่อ
พ.ศ. ๒๕๑๐

โอกาสนี้ กระผม (วีระ พลวัฒน์) ขอแทนครอบครัวคุณบงกราบขอบพระคุณ ท่านต่อไปนี้... คุณนิภัทร พจนปฏิภาณ คุณประพันธ์ ธรรมจิรัง คุณฟองจันทร์และ Mr. Ivan Walsh คุณธิดารัตน์ หอมจันทร์ คุณแก้วตา อเนกพุฒิ คุณสวินี แสงทอง คุณวนิดา ทุติยาสาณัติ คุณพนอทิพย์ ตัญจินดา คุณมัชฌิมา ปฏิปทาจงเจริญ คุณอรรวรรณ เชิญรุ่งโรจน์ คุณยุพา กัลยาณรัตน์ คุณอุตร เปรมเจริญ คุณวนิดา อัมระपाल คุณกัลยาณี สินธุสุวรรณ คุณกมลลา สินธุสุวรรณ คุณศุภพล และคุณแดง โตจันทร์ คุณจิตตองค์ (พึ่งบุญ ณ อยุธยา) อรรถเวทวรุฒิ คุณปรียานงค์ราม (พึ่งบุญ ณ อยุธยา) ช่วยประสิทธิ์ ครอบครัว รศ.ธนุ พลวัฒน์ และ คุณพุทธิพงษ์ กลับลำ พลซัปรถบัส ของบริษัทมนตรี ทรานสปอร์ต ซึ่งได้รับการเอื้อเฟื้อในการเดินทางจาก คุณณรงค์ พณิชากิจ ทั้งนี้ กับทุกท่านที่ได้กรุณา เดินทางไปร่วมการลอยอังคารของคุณบง และให้การสนับสนุนกิจกรรมการเจริญกุศลในการสวดพระอภิธรรม และ ฌาปนกิจที่วัดธาตุทองเมื่อ วันที่ ๒๑ - ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑ จน ลุล่วงไปด้วยดีนั้น เป็นปัจจัยให้เข้าใจพระธรรม และอบรมเจริญกุศล และปัญญาอื่นๆ ขึ้น

อ่าวสัดทึบรำลึก

เอาความขมขึ้นไปทิ้งทะเล
ความร้ายถ่ายทอดไปตามธารา
กุศลหลั่งมา ไหลมาแทนที่
หายทุกข์หายโศกสบโชคทวี
ความร้ายพ่ายหนีสู่ขีตลอดกาล

รำพึง โดย นิภัทร พจนปฎิภาณ

ขอมอบดอกไม้ดอกนี้ แต่ผู้ที่เฝ้ารอ
จะอยู่แห่งไหน จะใกล้จะไกล จนสุดขอบฟ้า
ขอมอบธรรมะที่บริสุทธิ์ ดุจกระแสน้ำ...
เป็นกำลังใจให้คุณ เป็นกำลังใจให้เธอ เป็นสิ่งเสนอให้มา
คุณธรรมทอแสง อย่าถอยแรงศรัทธา
เป็นเปลวเทียนที่ไหม้มนาน เป็นสายธารที่ชุ่มป้า
ดุจแผ่นฟ้าคุณธรรม

ขอมอบธรรมะเอาไว้ ให้เป็นเครื่องใช้ชี้นำ
ขจัดสิ่งร้าย มุ่งมั่นต่อไป ให้คลายหมองหม่น
ก้าวต่อไปไม่ให้สิ้นสุด ดุจกระแสธรรม...
เป็นกำลังใจให้คุณ เป็นกำลังใจให้เธอ
เป็นสิ่งเสนอให้คุณธรรม

รำลึก...

บุษบงรำไพ พึ่งบุญ- ณ อยุธยา พลวัฒน์ กับมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา

๑๓ ๓/๔

จำได้ว่า คงจะประมาณปี ๒๕๓๕ วันอาทิตย์ สี่โมงเย็น ที่ห้องประชุมตึกสภาการศึกษามหาจุฬาราชวิทยาลัย วัดบวรนิเวศวิหาร (มูลนิธิฯ ได้รับความเมตตาอนุเคราะห์จากสมเด็จพระญาณโรดม ให้บรรยายธรรม ณ สถานที่นี้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๔ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๓) หลังจากการบรรยาย สิ้นสุดลง ขณะที่ดิฉันทำหน้าที่รับบริจาคผู้มีศรัทธาร่วมกุศลกับมูลนิธิฯ หน้าห้องบรรยายธรรม สุภาพสตรีท่านหนึ่งได้เข้ามาหา เธอทำความเคารพอย่างสวยงาม แนะนำตนเอง “บุษบงรำไพ พึ่งบุญ ณ อยุธยา พลวัฒน์” แล้วกล่าวต่ออย่างรวดเร็วว่า เธอยังไม่สะดวกที่จะมาฟังที่วัดบวรฯ เนื่องจากยังยุ่งอยู่กับกิจธุระส่วนตัว พร้อมกับมอบเงินบริจาคจำนวนหนึ่ง แล้วเธอ

ก็อำลาจากไปอย่างรวดเร็วพอๆ กับที่เธอปรากฏตัว

Āḥā; ðā

ดิฉันได้พบกับคุณบุษบงรำไพอีก เมื่อเธอไปร่วมสนทนาธรรมที่โรงพยาบาลปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี เรารู้จักกันมากขึ้นเมื่อเธอและสามี คือ พลตรีวีระ พลวัฒน์ ไปสนทนาธรรมวันอาทิตย์ต้นเดือนที่บ้านคุณหญิง ณพรัตน์ ที่เมืองทองธานี จ.นนทบุรี และที่นี้เองคุณวีระ ได้ทราบว่ ดิฉัน ได้บริจาคที่ดินจำนวน ๑ ไร่ ๓๒^{๐๐}/_{๑๐๐} ตารางวา ให้แก่มูลนิธิฯ ในนามของ ดิฉันและคุณแม่ คือคุณพาหนัน บารมีธรรม ซึ่งถึงแก่กรรมวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๐ เพื่อสร้างสำนักงานมูลนิธิฯ คุณวีระได้พิจารณาว่าจะช่วยดูแลควบคุมการก่อสร้างสำนักงานมูลนิธิฯ เพราะเคยมีประสบการณ์ในด้านนี้มาก่อน

คุณหทัยทิพย์ เทวกุล ได้ให้บริษัท **Moblex** จำกัด เขียนแบบให้มูลนิธิฯ โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายแต่ประการใด อาคารมูลนิธิฯ เป็นอาคารที่โปร่งสบาย เข้าออกได้ถึง ๘ ทาง ห้องประชุมจุได้ถึง ๒๐๐ คน มีห้องเก็บหนังสือซึ่งเป็นห้องเอนกประสงค์ ประชุมกรรมการ สนทนาธรรมภาษา

อังกฤษ รับรองอาคารันตุกะ และชั้นบนยังมีห้องพักเจ้าหน้าที่ ๓ ห้อง มีห้องเก็บหนังสือที่พิมพ์แจก และมีระเบียบเล็กๆ เป็นที่พักผ่อนส่วนตัวของเจ้าหน้าที่ด้วย ทุกอย่างลงตัวในอาคารเดียว

คณะกรรมการอนุมัติให้บริษัท **Penta Engineering** จำกัด เป็นผู้ก่อสร้างในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ คุณปริศนา ต้นทอง ออกแบบตกแต่งภายในทั้งหมด และคณะกรรมการอนุมัติให้บริษัทพรศักดิ์ ๘๗ จำกัด เป็นผู้ตกแต่งภายในอาคารเมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

ประมาณต้นเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ บริษัท **Penta Engineering** จำกัด จะเข้าดำเนินการก่อสร้าง มีอาสาสมัครปรับเปลี่ยนที่เป็นทีมงานเล็กๆ ประกอบด้วยคุณวีระ คุณบุษบงรำไพ คุณทศพล จันทร์บุริวงศ์ คุณวรรณิ แซ่โจ้ว ดิฉันเอง และพวกชาวบ้านที่อาศัยอยู่บริเวณนั้น ช่วยอนุเคราะห์ตามโอกาส คุณธิติพรชัยและคุณอลินพิศาลินสมุทรธาวิณ ได้อนุเคราะห์ให้หินคลุก (เศษหินที่ย่อยแล้ว) ประมาณ ๓๐ คันรถ พร้อมทั้งบริการส่งถึงที่ ทั้งให้ขอยืมรถแมคโครเพื่อปรับพื้นที่ เพราะแต่เดิมพื้นที่นั้นเป็นบ้านเช่าประมาณ ๒๐ กว่าครัวเรือน การถมและ

การปรับพื้นที่ส่วนใหญ่ต้องทำตอนกลางคืนหลังจาก ๓ ทุ่มไปแล้ว เนื่องจากการจราจรที่คับคั่งเวลากลางวัน ทีมงานเล็กๆ ของเราอยู่จนดึกเพื่ออำนวยความสะดวกในการขนหิน ดิน อิฐ เพราะทางเข้าคับแคบ และดินที่ถมก็เป็นดินที่ไม่แน่นพอที่จะรับ

พลตรีวีระและคุณบุษบงรำไพ
ในพื้นที่ก่อสร้าง

น้ำหนักรถใหญ่ได้ บางครั้งรถตกลงไปในหล่มซึ่งต้องอาศัยความอนุเคราะห์
ของชาวบ้านที่อาศัยอยู่ใกล้ๆ ช่วยจุดตั้งรถขึ้นจากหล่ม ในที่สุดการถมและ
การปรับพื้นที่ก็สิ้นสุดในวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ซึ่งเป็นวันวิสาขบูชา ดิฉัน
ปรึกษาท่านอาจารย์สุจินต์ และกรรมการมูลนิธิให้บำเพ็ญกุศลในพื้นที่ที่จะ
ก่อสร้างอาคารสำนักงานมูลนิธิ ก่อนเริ่มก่อสร้าง เพื่ออุทิศส่วนกุศลแก่
มารดาของดิฉันด้วย ในวันวิสาขบูชามีการถวายภัตตาหารแด่พระภิกษุ ตอน
บ่ายจัดสนทนาศรรม มีผู้ฟังเต็มเต็นท์ซึ่งคุณวีระได้รับการเอื้อเฟื้อจากกรม
ยุทธบริการทหาร กองบัญชาการทหารสูงสุด (ปัจจุบันเป็นกองบัญชาการ
กองทัพไทย) ผู้มาร่วมพิธีสงฆ์และสนทนาศรรมมากเกินคาด เพราะ
ก่อนหน้านั้นมูลนิธิ ยังไม่มีสถานที่ของมูลนิธิ สถานที่ตั้งของสำนักงาน
มูลนิธิ เดิมอยู่ที่บ้านท่านอาจารย์สุจินต์ (๑ สิงหาคม ๒๕๒๗-๓๐ ตุลาคม
๒๕๒๘) วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๘ ย้ายสำนักงานมาที่บ้านของดิฉัน
เลขที่ ๑๗๔ ซอยเจริญนคร ๗๘ เขตธนบุรี

จากนั้นบริษัท **Penta Engineering** จำกัด ก็เริ่มเคลื่อนอุปกรณ์
การก่อสร้างเข้าไปยังพื้นที่ เนื่องจากคุณวีระยังมีงานประจำอยู่จึงขอให้
คุณบุษบงรำไพ ช่วยดูแลพื้นที่ก่อสร้างซึ่งกินเวลาหนึ่งปี ดิฉันยังจำภาพที่

ภายในบ้านคุณเทียมใจ บุนนาค
ซึ่งได้รับการดัดแปลงเป็น
สำนักงานเล็กๆ

ทางเข้าระหว่างก่อสร้าง

คุณบุษบงรำไพทางร่วมเดินไปเดินมาในพื้นที่เกือบทุกวัน มีคุณวรรณิย์ถ่ายวิดีโอเก็บภาพทุกแง่ทุกมุม คุยกันอย่างสนุกสนาน “ชื่นใจนะ ที่เห็น(อาคาร)มูลนิธิฯ เป็นรูปเป็นร่างขึ้นทุกวัน” เสียงคุณบุษบงรำไพยังติดอยู่ในวิดีโอของคุณวรรณิย์

โชคดีที่มีผู้เช่าที่ดินปลูกบ้านรายหนึ่ง คือ คุณเทียมใจ บุนนาคได้ร่วมกุศลโดยยกบ้านให้เป็นสำนักงานชั่วคราวของเจ้าหน้าที่บริษัท **Penta Engineering** จำกัด บ้านหลังนี้มีทั้งห้องนอนห้องน้ำ ห้องนั่งเล่น ซึ่งดัดแปลงเป็นสำนักงานเล็กๆ ได้เป็นอย่างดี และมีห้องครัวซึ่งสะดวกสำหรับเจ้าหน้าที่ของบริษัท **Penta Engineering** และ คุณเทียมใจยังมอบสิทธิในโทรศัพท์ของท่านให้กับมูลนิธิฯ อีกด้วย ซึ่งย้อนหลังไปในปี ๒๕๔๒ การขอติดตั้งโทรศัพท์เป็นเรื่องที่ไม่สะดวกอย่างเช่นทุกวันนี้

ทางเข้าระหว่างก่อสร้าง
คุณชัน วุฒินานทวี และ
คุณประพันธ์ ธรรมจักรัง
ให้คำปรึกษา

ในการทำร่วมกันระหว่างมูลนิธิกับเพื่อนบ้านตั้งแต่ท้ายตรอกจนถึงปากตรอก แรกทีเดียวเพื่อนบ้านแจ้งว่า มูลนิธิ สร้างรั้วเข้าไปในเขตของเขา เพื่อนบ้านขอให้เราขอการชี้แนวเขตของกรมที่ดินก่อนจะสร้างรั้ว แต่เหตุผลทางฝ่ายมูลนิธิ ที่ต้องทำรั้วก็เพราะต้องการให้ทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยก่อนวันวิสาขะซึ่งในปีนั้น(๒๕๔๓) ตรงกับวันที่ ๑๗ พฤษภาคม และดิฉันแน่ใจว่ารั้วของมูลนิธิ ที่กำหนดจะสร้างนั้นอยู่ในแนวเดิม ตั้งแต่สมัยมารดาของดิฉัน เมื่อกรมที่ดินทำการรังวัด ก็พบว่ารั้วของมูลนิธิ ไม่ได้ล้ำเข้าไปในพื้นที่ของเพื่อนบ้านแต่ประการใด แถมยังเหลือพื้นที่ให้เพื่อนบ้านได้ใช้ประโยชน์ตลอดแนวรั้วของมูลนิธิ ด้วยซ้ำ นอกจากนั้นมูลนิธิยังได้ช่วยทำห่อระบายน้ำให้กับเพื่อนบ้านตลอดแนวตั้งแต่ด้านหลังจนถึงด้านหน้า และในที่สุดก็จบลงด้วยความพอใจของทั้งสองฝ่าย

รำลึกมาถึงตรงนี้ ก็ใครจะแทรกการอยู่ร่วมกันด้วยเมตตาธรรม พื้นที่ ๑ ไร่ ๓๒ ๐/๑๐ ตารางวา ที่ได้มอบให้มูลนิธิ เดิมเป็นบ้านเช่าและบางแปลงเป็นที่ให้เช่าประมาณ ๒๐ กว่าคร้วเรือน ซึ่งแต่ละคร้วเรือนก็อยู่อาศัยกันนานๆ บางคร้วเรือนถึง ๓๐ ปี คุณแม่ท่านคิดค่าเช่าถูกมากและถ้าจำเป็นต้องขึ้นค่าเช่า ท่านก็จะขึ้นในอัตราที่เกรงใจที่สุด ยกตัวอย่าง

เท่าที่จำได้ บ้านไม้ชั้นเดียว สองห้องนอน มีครัว ห้องน้ำ และระเบียงรอบบ้าน ท่านเก็บค่าเช่าเดือนละ ๕๐๐ บาทเป็นเวลานานกว่าสิบปี เมื่อคุณแม่สิ้นชีวิตเดือนตุลาคม ๒๕๔๐ ดิฉันตัดสินใจบริจาคที่ดินแปลงนี้ให้กับมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา การบริจาคครั้งนี้เพื่อเป็นการบูชาพระธรรมของพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นการเจริญกุศลอุทิศแก่คุณป้าหนั้น บารมีธรรม และเพื่อให้มูลนิธิมีสำนักงานเป็นของตนเองซึ่งจะทำให้สามารถเผยแพร่พระธรรมตามแนวพระไตรปิฎกที่บรรยายโดยท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ได้กว้างขวางยิ่งขึ้น

ดิฉันได้แจ้งเลิกสัญญาเช่ากับผู้เช่าที่ดินและผู้เช่าบ้านในเดือนเมษายน ๒๕๔๑ ซึ่งผู้เช่าสามารถจะอยู่ต่อไปได้อีกหนึ่งปีโดยไม่เสียค่าเช่า ทุกคนในพื้นที่ไม่อยากจะย้าย แนนอนมีเสียงบ่นไม่พอใจ แต่เขาเหล่านั้นก็เข้าใจในความมีเมตตาของคุณแม่ตลอดระยะเวลาอันยาวนาน ลูกหลานของผู้เช่าเติบโตบนพื้นที่นี้และมีชีวิตที่สะดวกสบายตามอัธยาศัย ที่สุดครอบครัวสุดท้ายก็ออกจากพื้นที่ในวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ไม่มีครอบครัวใดเรียกร้องค่าขนย้ายหรือค่าเสียหายแต่ประการใด ในวันวิสาขะปีต่อมา (อดีต) ผู้เช่าหลายคนได้มาร่วมพิธีสงฆ์ อุทิศกุศลให้แก่คุณป้าหนั้น บารมีธรรม

วันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๔๓ ก่อนวันเปิดอาคารสำนักงานเป็นทางการ ดิฉันผู้มอบที่ดินและกรรมการมูลนิธิ ๓ ท่านเป็นผู้รับมอบที่ดินในนามมูลนิธิ คุณสงวน สุจริตกุล พันเอก ดร.ชินวุธ สุนทรสิมะ และนายแพทย์สัญญาชัย ศรีสวัสดิ์ ได้ไปพร้อมกันที่สำนักงานกรมที่ดินถนนเจริญนคร ในการการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินจำนวน ๑ ไร่ ๓๒^๑/_{๑๐๐} ตารางวา ให้มูลนิธิ นั้น ดิฉันได้ชำระเงินจำนวน ๔๗๗,๑๗๗.๐๐ บาท ให้กรมที่ดินเป็นค่าธรรมเนียมในการโอน เป็นอันเสร็จสิ้นการมอบที่ดินตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งใจเอาไว้

ระหว่างที่ดิฉันทำธุระเรื่องการโอน คุณบุษบงรำไพถือโอกาสเจรจากับเจ้าหน้าที่สตรีท่านหนึ่ง ชักชวนท่านผู้นั้นมาฟังธรรมที่มูลนิธิฯ ซึ่งเจ้าหน้าที่ท่านนั้นก็รับฟังด้วยดี คุณบุษบงรำไพได้เล่าให้ฟังในเวลาต่อมาว่า “บงหน้าแตกเลย พี่เดือน เจ้าหน้าที่คนนั้นเขาตอบบงว่า เขาเป็นมุสลิม” คุณบุษบงรำไพไม่เคยละเลยโอกาสให้คนที่เธอสนทนากับได้รู้จักมูลนิธิฯ และให้เข้าใจพระธรรม

มูลนิธิฯ ได้มอบหมายให้พลตรีวีระ พลวัฒน์ ดำเนินการสร้างที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุทั้งหมด ๑๕ องค์ ในจำนวนนี้สมเด็จพระญาณสังวรสมเด็จพระสังฆราช ได้ประทานพระบรมสารีริกธาตุจำนวน ๙ องค์ให้มูลนิธิฯ ด้วย

“การสร้างที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ ได้รับความช่วยเหลือในการทำเครื่องทองคำประดับเพชรและพลอยนพเก้าจากผู้เชี่ยวชาญในเรื่องอัญมณีและเครื่องประดับ คือ อาจารย์พีระพล คล้ายณรงค์ ซึ่งขณะนั้นยังเป็นวิทยากรสอนอยู่ที่สถาบันการออกแบบและสร้างเครื่องประดับอัญมณี กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม สังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม มีผู้มีจิตศรัทธาร่วมกันบริจาคโลหะทองคำ ทั้งที่เป็นแท่งทองคำบริสุทธิ์และที่เป็นรูปพรรณประดับเพชรพลอย โดยเน้นเครื่องประดับที่ยอด ที่คอ และที่ขอบุขานองค์เจดีย์ (ผอบ) องค์ใหญ่ ส่วนในการเจียรไนหินฐานเจดีย์ซึ่งเป็นหินประเภทเดียวกับก้อนพลอยอ่อนที่ใช้สร้างแท่นดวงโคมนิรันดระประภา ณ อนุสรณ์สถานแห่งชาติของกองบัญชาการทหารสูงสุด มีขนาดก้อนประมาณ ๑ ลูกบาศก์ฟุต มีน้ำหนักมากเพราะเป็นธาตุฟลูออไรด์ การดำเนินการทั้งหมดได้รับความเอื้อเฟื้อจากศูนย์วิจัยและพัฒนาการทหารกองบัญชาการทหารสูงสุด”^๑

ที่ประดิษฐาน
พระบรมสารีริกธาตุ
ของมูลนิธืฯ

วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓ เป็นวันวิสาขบูชา และเป็นวันสำคัญของมูลนิธืศึกษาและเผยแผ่พระพุทธศาสนา เป็นวันที่มูลนิธืฯ เปิดอาคารเพื่อสนทนาธรรม และกิจกรรมต่างๆ ในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา หลังจากที่มีมูลนิธืฯ ได้ดำเนินการเผยแผ่พระพุทธศาสนาเป็นเวลานานถึง ๑๖ ปี

การเผยแผ่พระธรรมก่อนเป็นมูลนิธืฯ

(๑ สิงหาคม ๒๕๒๗ - ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓)

ก่อตั้งเป็นมูลนิธืศึกษาและเผยแผ่พระพุทธศาสนา เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๒๗ บุคคลผู้ที่สนใจศึกษาพระธรรมในรายการแนวทางเจริญวิปัสสนา ซึ่งรวมกันเป็น “คณะศึกษารธรรม” ได้ร่วมกันออกค่าเช่าเวลาสถานีวิทยุ ส.ทร. ๒ บางนา ออกอากาศรายการ “แนวทางเจริญวิปัสสนา” ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๙ ภาคเช้า เวลา ๐๖.๐๐ น. - ๐๖.๓๐ น. ภาคค่ำเวลา ๒๑.๐๐ น. - ๒๑.๓๐ น. ทุกวัน เว้นวันอาทิตย์ คุณสมนึก

กราบนมัสการ
พระบรมสารีริกธาตุ

วันเปิดอาคารมูลนิธิฯ
๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๓

รัตนสัญญาและคุณสมศักดิ์ รัตนสัญญา ผู้ให้เช่าช่วงเวลาออกอากาศแก่ คณะศึกษาศาสตร์ได้ร่วมกุศลกับคณะศึกษาศาสตร์ด้วยการคงไว้ซึ่งราคาเช่าเวลา ทั้ง ๒ ภาค เพียงเดือนละ ๗,๐๐๐ บาท ติดต่อกันเป็นเวลาหลายปี

รายการ “**แนวทางเจริญวิปัสสนา**” ซึ่งเริ่มออกอากาศที่สถานีวิทยุ ส.ท. ๒ บางนา เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๙ มีผู้สนใจมากขึ้น มีผู้บริจาคร่วม กุศลกับคณะศึกษาศาสตร์เพิ่มขึ้น ในระยะแรก ๆ ท่านอาจารย์สุจินต์ ทำบัญชี รายรับ - รายจ่ายเอง และต่อมาดิฉันได้ทำหน้าที่แทน และได้รับทำหน้าที่ เจริญญิกเมื่อมูลนิธิได้ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ คุณกาญจนา จันทนียังยง อดีตเจ้าหน้าที่ธนาคารแห่งประเทศไทยช่วยทำบัญชีให้กับมูลนิธิ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ - ๒๕๕๑ คุณมนตรี ช่วยชู สำนักงานมนตรี สอนบัญชีและกฎหมาย เป็นผู้สอนบัญชี

ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๙ - ๒๕๔๓ ทุกวันอาทิตย์เวลา ๑๔.๐๐ น. - ๑๖.๐๐ น. ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ บรรยายธรรมในหัวข้อ “**แนวทางเจริญวิปัสสนา**” ที่ห้องประชุมตึกสภาการศึกษามหาวิทยาลัย โดยคุณกุลิน คงสวัสดิ์ ได้ติดต่อสมเด็จพระญาณวโรดมซึ่งได้ เมตตาอนุญาตให้คณะศึกษาศาสตร์จัดบรรยายธรรมได้ตามวันและเวลาดัง กล่าว ในครั้งกระนั้นท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ เป็นผู้ติดต่อเทป ซึ่งขณะนั้นเป็นเทป **reel** ยังไม่มีเทป **cassette** เหมือนสมัยนี้ ดิฉัน เป็นผู้ส่งเทปโดยตรงให้กับสถานีวิทยุ ส.ท. ๒ บางนา ซึ่งขณะนั้น (ปี ๒๕๑๙) มีอาคารที่กระทำการออกอากาศอยู่ใกล้สนามกอล์ฟของ ทหารเรือซึ่งต้องเดินทางจากถนนใหญ่ไปไกลพอสมควร

พ.ศ. ๒๕๒๗ คณะศึกษาศาสตร์เห็นว่า เพื่อความมั่นคงในการ เผยแพร่พระธรรมต่อไป สมควรที่จะจัดตั้งคณะศึกษาศาสตร์เป็นมูลนิธิ โดย

ใช้ชื่อว่า มูลนิธิศึกษาและเผยแผ่พระพุทธศาสนา (Dhamma Study and Propagation Foundation) ซึ่งต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้ขอแก้ไขเป็น (Dhamma Study and Support Foundation) มีบ้านท่านอาจารย์ สุจินต์ เลขที่ ๘๓ ซึ่งอยู่ในซอยพัฒนาเวศม์ (ซอยปรีดีพนมยงค์ ๒๖) แขวงคลองตัน เขตวัฒนา เป็นที่ตั้งของมูลนิธิ ปีต่อมามูลนิธิ ได้ขอย้ายที่ตั้งมาที่บ้านดินัน เลขที่ ๑๗๔ ซอยเจริญนคร ๗๘ แขวงดาวคะนอง เขตธนบุรี มูลนิธิ ได้ขยายการออกอากาศรายการ “แนวทางเจริญวิปัสสนา” ไปที่สถานีวิทยุอื่น ๆ เพิ่มขึ้นอีกด้วย จึงจำเป็นต้องมีบุคลากร เป็นเจ้าหน้าที่ทำหน้าที่อัดเทปสำหรับส่งไปยังสถานีวิทยุต่าง ๆ คุณสมนึก ภัทรรมบาล ได้อนุเคราะห์ให้เจ้าหน้าที่ของมูลนิธิ อยู่ที่ตึกแถวชั้นที่ ๓ ในซอยอุดมสุข เขตบางนา และยังจัดที่สำหรับเก็บหนังสือธรรมะของมูลนิธิ จนกระทั่งมูลนิธิ ได้รับบริจาคที่ดินให้สร้างเป็นสำนักงานในซอยเจริญนคร ๗๘ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ขออนุโมทนาคุณสมนึก ภัทรรมบาล ที่ได้ร่วมกุศลให้มูลนิธิ ได้ดำเนินงานเผยแผ่พระพุทธธรรมตลอดมาจนถึงปัจจุบันนี้ อีกท่านหนึ่งที่มีอุปการคุณในการเผยแผ่พระพุทธธรรมของมูลนิธิ คือ คุณ สงวน สุจริตกุล ท่านได้ถอดเทปการบรรยายแนวทางเจริญวิปัสสนาตั้งแต่ ครั้งที่ ๑ และกระทำติดต่อกันมาจนกระทั่งทุกวันนี้ การถอดเทปของท่าน ทำให้มูลนิธิ สามารถทำให้คำบรรยายของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ เปลี่ยนสภาพเป็นหนังสือธรรมมีรูปเล่มที่น่าอ่านหลายต่อหลายเล่ม

มูลนิธิศึกษาและเผยแผ่พระพุทธศาสนามีตราสัญลักษณ์เป็นรูป ดอกบัวอยู่ใต้พระธรรมจักร ซึ่งได้รับความเมตตาออกแบบให้โดยคุณสุวรรณ ชันบุญ (ผู้ชำนาญการออกแบบโรงพิมพ์ธนบัตรแห่งประเทศไทย)

ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ผู้ศึกษาและเผยแผ่พระพุทธธรรม

ในรายการ “**แนวทางเจริญวิปัสสนา**” ที่สถานีวิทยุ ส.ท.ร. ๒ บางนา ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๙ และสถานีวิทยุต่างๆ และรายการโทรทัศน์ “**บ้านร่มมะ**” ท่านได้อุทิศเวลากว่า ๕๐ ปีให้พระศาสนาและมูลนิธิฯ นี้อย่างมั่นคงมีรู้เห็นดีเห็นอยู่ แม้มีอุปสรรคใหญ่หน้อยที่ต้องแก้ไข ซึ่งหวังว่าผู้บริหารมูลนิธิฯ และผู้ศึกษาธรรมรุ่นหลังจะมั่นคงในการศึกษาซึ่งเป็นการอบรมเจริญปัญญา และจรรโลงพระพุทธศาสนาด้วยการปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม และสืบต่อวัตถุประสงค์ของมูลนิธิฯ ด้วยความแน่วแน่ตลอดไป

แม้คุณบุษบงรำไพจะได้มาร่วมกิจกรรมกับมูลนิธิฯ อย่างจริงจัง เมื่อมูลนิธิฯ เริ่มก่อสร้างอาคารมูลนิธิฯ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒ เธอก็เป็นกำลังสำคัญในทีมเล็กๆ ของเราตั้งแต่เริ่มดำเนินการก่อสร้าง ซึ่งเริ่มจากปรับพื้นที่ ทีมเล็กๆ ของพวกเราต้องอยู่ในพื้นที่ถึง ๓-๔ ทุ่มเพื่อรอรถบรรทุกหินที่เข้ามาในพื้นที่แต่ละคืน จากนั้นก็จะช่วยกันคนละไม้คนละมือเท่าที่จะทำได้ จนกระทั่งวันเปิดดำเนินการของมูลนิธิฯ เป็นทางการ

ด้วยความสัมพันธ์ส่วนตัว คุณบุษบงรำไพเป็นมิตรแท้ เสมอต้นเสมอปลาย จริงใจ เปิดเผย เข้าใจง่าย คุณบุษบงรำไพพูดเสมอว่า “**บงและวีระพร้อมที่จะช่วยพี่เดือนทุกอย่าง ขอให้บอกก็แล้วกัน**” ระหว่างที่คุณปาหนัน บารมีธรรม มารดาของดิฉันป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลปิยะเวท และโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ระหว่างเดือนมีนาคม ถึง ตุลาคม ๒๕๔๐ ทั้งคุณวีระและคุณบุษบงรำไพแวะไปเยี่ยมมิได้ขาด คุณบุษบงรำไพได้รับเชิญไปให้ความรู้ทางธรรมแก่เด็กนักเรียนที่โรงเรียนคนตาบอด ถนนราชวิถีซึ่งอยู่ใกล้กับโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า วันพุทธตอนบ่ายคุณบุษบงรำไพจึงแวะไปเยี่ยมและอยู่เป็นเพื่อน การสวดพระอภิธรรมคุณปาหนันตลอด ๕ วันที่วัดชลประทาน ปากเกร็ด คุณวีระและคุณบุษบงรำไพไปร่วมเป็น

กำลังใจทุกวันจนถึงวันสุดท้ายคือวันลอยอังคารคุณปาหนันที่ปากน้ำ จังหวัดสมุทรปราการ

คณะกรรมการบริหารมูลนิธิ มีการประชุมคณะกรรมการทุกวันอาทิตย์ต้นเดือน เวลา ๑๖.๐๐ น. หลังการประชุม พลตรีวีระ พลวัฒน์ ซึ่งเป็นกรรมการและเลขานุการของมูลนิธิ เป็นผู้ทำการบันทึกการประชุม คุณบุษบงรำไพจะนั่งรอกลับบ้านที่ด้านหน้ามูลนิธิ

ระหว่างรอพลตรีวีระ ดิฉันและคุณบุษบงรำไพก็เดินเล่นในบริเวณมูลนิธิ คุยกันเรื่องสัพเพเหระผสมธรรมะ (ความจริงทุกอย่างเป็นธรรมะ) มีลีลา (สุนัขที่เลี้ยงมาและเติบโตอยู่ประจำในมูลนิธิ) คาบไ้ไม่เดินตามทำหน้าที่เสมือน bodyguard บ่อยครั้งคุณบุษบงรำไพพูดว่า “ดีใจที่มูลนิธิ มีผู้มาฟังเพิ่มขึ้น ดีใจที่ตนเองได้ฟังธรรมที่ถูกต้องในชาตินี้ ขอพระคุณท่านอาจารย์สุจินต์...” ความเข้าใจธรรมของคุณบุษบงรำไพปรากฏอยู่ในบันทึกสุดท้ายจากบุษบงรำไพ พึ่งบุญ ณ อยุธยา พลวัฒน์ วันจันทร์ที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๑ - วันศุกร์ที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๑ ที่เธอบันทึกไว้ระหว่างที่เธอเจ็บป่วยที่ห้องพักในคอนโดลุมพินีเพลส

เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๔ ดิฉันกับท่านอาจารย์และเพื่อนธรรมร่วมสิบกว่าคนเดินทางไปสังขละ จ.กาญจนบุรี เพื่อนำสิ่งของไปแจก เช่น ยา เสื้อผ้า ของเด็กเล่น ตำราเรียน เครื่องเขียน... เป็นต้น และเลี้ยงอาหารกลางวันเด็กนักเรียนกะเหรี่ยง มอญ ที่เรียนอยู่ในศูนย์เด็กเล็กของกาเลีย อาหารกลางวันยอดเยี่ยม คือ ก๋วยเตี๋ยวลูกชิ้นหมู ไอคครีมกะทิ และผลไม้ คุณวีระและคุณบุษบงรำไพเดินทางไปร่วมด้วย แต่ไม่ได้ค้างคืน ขั้บรถไปกลับกรุงเทพฯ ในวันเดียวกันซึ่งเป็นระยะทาง ๗๐๐ กว่า กิโลเมตร เพราะสังขละเป็นอำเภอชายแดนติดกับพม่า ขณะที่ท่านอาจารย์

ที่สังขละกับสหายธรรม

สุจินต์แจกของให้เด็กที่มายืนเข้าแถวรอรับของ คุณบุษบงรำไพร่วมการกุศล ด้วยการแถมเงินให้เด็กคนละยี่สิบบาทจนครบซึ่งมีประมาณร้อยกว่าคน เราเห็นความสุขจากสีหน้าเด็กๆ ทุกคนที่เข้าแถวรับสิ่งของบวกกับเงินยี่สิบบาท การทำให้ผู้อื่นมีความสุขแม้ด้วยวัตถุทานเพียงน้อยนิด ก็ควรกระทำ

ไกลจาก

วันหนึ่งประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๙ คุณบุษบงรำไพกระซิบบอกว่า “วีระกับ บงได้ซื้อห้องพักที่คอนโดลุมพินีเพลส ใกล้ศูนย์การค้า เดอะมอลล์ ท่าพระ บงจะได้อยู่ใกล้มูลนิธิฯ ถ้าพี่เดือนมีอะไรให้บงทำหรือไปเป็นเพื่อนที่ไนท์ คลับไหนถึงบงได้เลย บงจะไปทันที” เมื่อคุณบุษบงรำไพย้ายเข้าพักที่คอนโด

ใกล้วันจาก

ลุมพินีเพลสต้นปี ๒๕๕๐ เธอก็ล้มป่วย ไม่สามารถที่จะฮิลโหลตามที่เคยไว้แม่ ครั้งเดียว คือนวันหนึ่ง เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๐ ประมาณ ๒ ทุ่ม คุณบุษบง รำไพโทรศัพท์มาที่บ้าน พูดสั้นๆ ว่า “พี่เดือนให้บงรู้ ให้บงอดทน บง ไม่อยากสู้แล้ว” ทำให้รู้ว่าคุณบุษบง รำไพคงจะจากไปไม่ช้านี้

หลังจากการถวายผอบประดิษฐาน

พระบรมสารีริกธาตุของพระบรมศาสดา

พระธาตุของท่านพระสารีบุตร และท่านพระมหาโมคคัลลานะ ให้สมภาคมหาโพธิ์ ที่พุทธคยา ประเทศอินเดีย ต้นเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ จนถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ปีเดียวกัน คุณบุษบงรำไพ ใช้เวลาช่วงสุดท้าย

ผอบเจดีย์ที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ และพระธาตุของพระอัครสาวก

ของชีวิตอย่างคุ้มค่าที่สุด ความเจ็บป่วยที่แสนจะทรมาน มิได้เป็นอุปสรรค มิได้ขัดขวางมิให้เธอศึกษาธรรมยิ่งขึ้นแต่กลับทำให้เธอเพียรที่จะเข้าถึงธรรม โดยระลึกถึงสภาพธรรมที่ปรากฏกับตัวเธอเอง

วันจาก

วันอาทิตย์ที่ ๒๐ เดือนกรกฎาคม ดิฉัน คุณอ้อม (คุณสวณี แสนทอง) คุณหนู่ย (คุณกุลนิทย์ ตันต์วรกุล) ไปเที่ยวที่บ้านบางไทร จ.อยุธยา ขณะที่เรารับประทานอาหารกลางวันที่ร้านอาหารไทรทองในตัวเมืองอยุธยา เด็กที่บ้านโทรศัพท์บอกว่าท่านอาจารย์สุจินต์ และคุณจิตต์ (คุณสุจิตต์ อึ้งภากรณ์) จะไม่ร่วมสนทนา “เรื่องปฏิบัติธรรม” ที่มูลนิธิฯ ในตอนบ่าย เพราะท่านอาจารย์และคุณสุจิตต์ อึ้งภากรณ์ ไปโรงพยาบาล

พระมงกุฎเกล้า ทันทที่ที่คุณวีระโทรมาว่าคุณบุษบงรำไพเข้าโรงพยาบาลกะทันหัน ดิฉัน คุณหนู่ย และคุณอ้อม จึงออกจากบางไทรไปโรงพยาบาล เราไปถึงประมาณสามโมงกว่า ตอนนั้นคุณบุษบงรำไพนอนสงบนิ่ง พวกเราอยู่เคียงข้าง รอบๆ เธอ ฟังพระธรรมที่เปิดไว้ตลอด เป็นที่ฟัง ไม่ขาดระยะ เมื่อสัญญาณการเต้นของหัวใจที่ปรากฏในจอเป็นเส้นราบ คุณบุษบงรำไพก็จากไปอย่างสงบเวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา ๔๒ นาที ๔๖ วินาที^๒ เสียใจ เสียตายอย่างสุดซึ้งที่เพื่อนที่จริงใจ เต็มใจที่จะเกื้อกูลผู้อื่นให้เข้าใจธรรมได้จากไป แต่ก็โล่งใจที่เธอได้พ้นสภาพความทุกข์ทรมานจากโรคร้ายที่เธอทนสุดๆ ถึง ๖ เดือน

การจากไปของคุณบุษบงรำไพ พึ่งบุญ ณ อยุธยา พลวัฒน์ ทำให้มูลนิธิฯ ขาดผู้เกื้อกูลสนับสนุนการเผยแผ่พระธรรมไปหนึ่งคน สำหรับดิฉันเองก็ขาดมิตรที่แสนดีไปหนึ่งคน แต่การจากไปของเธอเป็นอนุสติให้พวกเราที่ยังไม่จากโลกนี้ไปไม่ประมาทในการศึกษาพระธรรม ด้วยการพิจารณาไตร่ตรองให้เข้าใจพระธรรมยิ่งขึ้น เพื่อเป็นปัจจัยที่จะอบรมเจริญปัญญาในชีวิตประจำวัน ตามพระปัจจุสมโฆวาทของพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อนทรงดับขันธปรินิพพานว่า

“บัดนี้ เราขอเตือนพวกเธอว่า สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา พวกเธอจงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด”^๓

ข้อความในคาถาธรรมบท ที่ควรน้อมนำมาพิจารณาบ่อยๆ เนื่องจาก

๒ บันทึกของพลตรีวีระ พลวัฒน์

๓ พระสูตรต้นตปิฎก ทีฆนิกาย มหาวรรค มหาปรินิพพานสูตร

คุณบุษบงรำไพ และพลตรีวีระ พลวัฒน์

“ความได้อัตภาพเป็นมनुชย์ เป็นการยาก
ชีวิตของสัตว์ทั้งหลาย เป็นอยู่ยาก
การฟังพระสัทธรรม เป็นของยาก
การอุบัติขึ้นแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เป็นการยาก”^๔

ดร.วิทย์ มงคลธรรม

พฤษภาคม ๒๕๕๓

๔ พระสูตรตันตปิฎก ขุททกนิกาย คาลาธรรมบท

มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา

วัตถุประสงค์โดยย่อของมูลนิธิ คือ ศึกษาและปฏิบัติธรรม เผยแพร่พระธรรมตามแนวพระไตรปิฎก จัดพิมพ์เอกสารประกอบการศึกษาพระไตรปิฎก เผยแพร่เป็นสาธารณกุศล

คณะกรรมการบริหาร

ประธานกรรมการ	นางสาวสุจินต์ บริหารวนเขตต์
รองประธานกรรมการ	นางสาวดวงเดือน บารมีธรรม
กรรมการ	นางสงวน สุจริตกุล นายแพทย์ สัณชัย ศรีสวัสดิ์ พลเอก สพรัง กัลยาณมิตร นาวาอากาศตรี เกื้อกุล แสนทอง หม่อมบงกชปรียา ยุคล
กรรมการและเหรัญญิก	นางสาวประภัสสร เติตระกุล
กรรมการและเลขานุการ	พลตรี ดร. วีระ พลวัฒน์

ท่านที่ประสงค์จะพิมพ์หนังสือของมูลนิธิ
เพื่อเป็นธรรมบรรณาการในการกุศล หรือมีศรัทธาจะสมทบทุนมูลนิธิ
โปรดติดต่อมูลนิธิ หรือกรรมการของมูลนิธิ

สำนักงาน: ๑๙๔/๑ เจริญนคร ๙๘ แขวงดาวคะนอง เขตธนบุรี

กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐

โทรศัพท์ / โทรสาร ๐๒ ๔๖๘ ๐๒๓๔

<http://www.dhammadhome.com>

E-mail: info@dhammadhome.com

บ้านธัมมะ เลขที่ ๑๓๖ หมู่ ๕ ตำบลหนองควาย

อำเภอหางดง เชียงใหม่ ๕๐๒๓๐

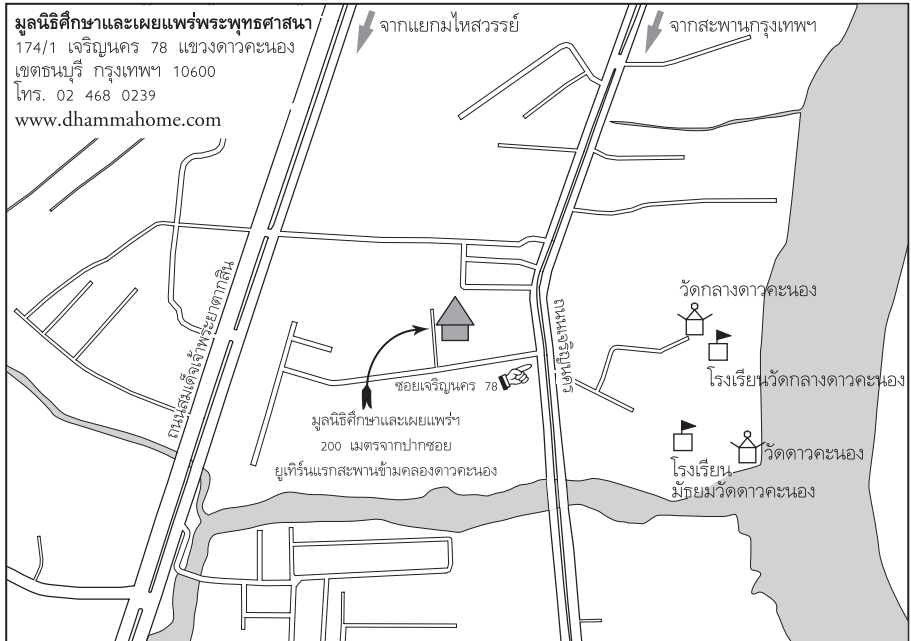
รายการเผยแพร่พระธรรมทางสถานีวิทยุฯ
โดยมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา

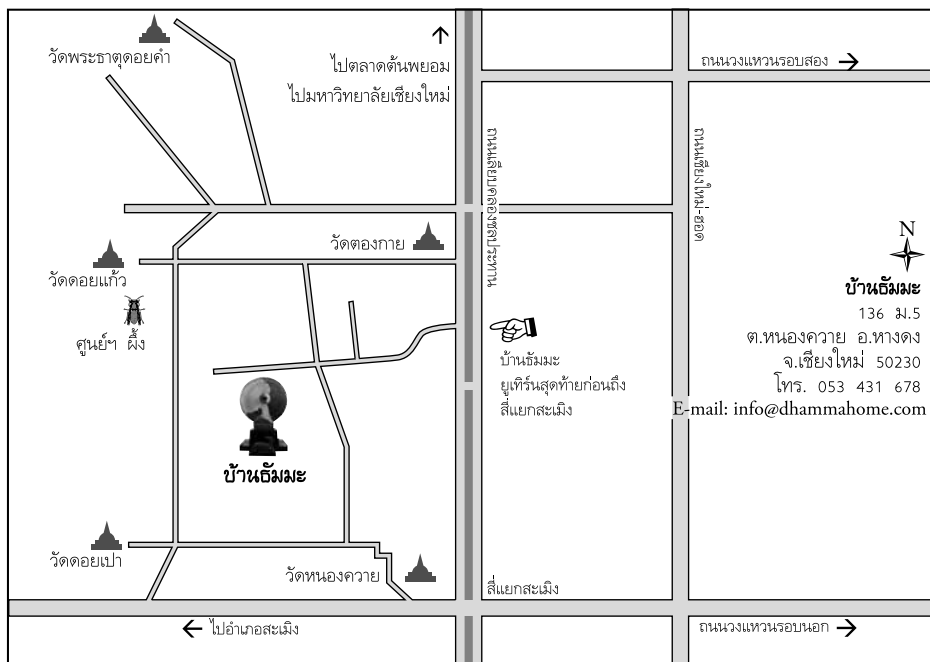
จังหวัด	สถานี	ความถี่	เวลา	วัน
กรุงเทพฯ	อสมท.	๑๔๙๔	๒๓.๑๐ น.	อ.-อา
	รัฐสภา เอฟ.เอ็ม.	๘๗.๕	๕.๐๐ น.	จ. - อ.
	รัฐสภา เอ.เอ็ม.	๑๐๗๑	๕.๐๐ น.	จ. - อ.
	สวพ. เอฟ.เอ็ม.	๙๑	๕.๓๐ น.	อา. - พณ.
	สทร. ๒	๖๗๕	๖.๐๐ น.	ทุกวัน
			๒๑.๐๐ น.	จ. - ศ.
	พล.๑	๑๔๒๒	๑๗.๐๐ น.	ทุกวัน
	ทอ.๐๑	๙๔๕	๑๒.๓๐ น.	ทุกวัน
			๑๘.๐๐ น.	ทุกวัน
	วพช. เอฟ.เอ็ม.	๑๐๔.๒๕	๑๙.๓๐ น.	จ. - ศ.
	วิทยุชุมชนวัดนาคปรก เอฟ.เอ็ม.	๑๐๗.๗๕	๑๙.๐๐ น.	ทุกวัน
กำแพงเพชร	ทภ.๓	๗๓๘	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
	ทภ.๓ เอฟ.เอ็ม.	๑๐๕	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
ขอนแก่น	รด.	๑๑๕๒	๒๐.๓๐ น.	จ. - ศ.
	มจร. เอฟ.เอ็ม.	๑๐๑.๗๕	๖.๐๐ น.	ทุกวัน
เชียงใหม่	วปถ.๒	๗๓๘	๒๐.๓๐ น.	จ. - ส.
	ทภ.๓ เอฟ.เอ็ม.	๑๐๑.๕	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
เชียงราย	ทอ.๐๑๕	๑๒๒๔	๕.๐๐ น.	ทุกวัน
	ทภ.๓	๙๙๙	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
นครสวรรค์	ทภ.๓	๘๐๑	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
น่าน	ทภ.๓ เอฟ.เอ็ม.	๙๙.๕	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
นครศรีธรรมราช	ทภ.๔	๖๘๔, ๑๐๔๔	๖.๐๕ น.	จ. - ส.
เพชรบูรณ์	ทภ.๓ เอฟ.เอ็ม.	๙๙.๕	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
พิษณุโลก	ทภ.๓	๑๑๑๖	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
	ทภ.๓	๑๒๔๒	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
	พล.ร.๔	๑๓๗๗	๕.๐๐ น.	ทุกวัน
แพร่	ทภ.๓	๕๘๕	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
	ทภ.๓ เอฟ.เอ็ม.	๑๐๓.๕	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
พะเยา	ทภ.๓ เอฟ.เอ็ม.	๑๐๗.๒๕	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
พิจิตร	ทภ.๓	๑๔๔๙	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.

จังหวัด	สถานี	ความถี่	เวลา	วัน
ภูเก็ต	๑ ปณ. เอฟ.เอ็ม.	๘๙	๕.๐๐ น.	ทุกวัน
ลำปาง	ทภ.๓ เอฟ.เอ็ม.	๑๐๑.๗๕	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
ลำพูน	ทภ.๓ เอฟ.เอ็ม.	๑๐๗.๕	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
สุพรรณบุรี	ทภ.๑	๑๔๐๔	๒๐.๓๐ น.	ทุกวัน
สิงห์บุรี	ชุมชน เอฟ.เอ็ม.	๑๐๔.๗๕	๘.๐๐ น.	ทุกวัน
สุราษฎร์ธานี	สวท. เอฟ.เอ็ม.	๘๙.๗๕	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
สุโขทัย	ทภ.๓	๘๒๘	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
	ทภ.๓ เอฟ.เอ็ม.	๑๐๒.๕	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
อุดรธานี	ยานเกราะ	๖๘๔	๒๐.๐๕ น.	จ. - ส.
อุตรดิตถ์	ทภ.๓	๑๒๘๗	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
	ทภ.๓ เอฟ.เอ็ม.	๙๗.๕	๕.๐๐ น.	จ. - ศ.
อุบลราชธานี	ทอ.๐๘	๘๐๑	๕.๐๐ น.	ทุกวัน

(รายการอาจเปลี่ยนแปลงได้ โปรดสอบถาม โทร. ๐๒ ๔๖๘ ๐๒๓๕)

มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา
174/1 เจริญนคร 78 แขวงดาวคะนอง
เขตธนบุรี กรุงเทพฯ 10600
โทร. 02 468 0239
www.dhammahome.com

ธรรมเตือนใจ

“พึงทำความเพียรเสียในวันนี้แหละ
ใครเล่าจะรู้ความตายในวันพรุ่ง
เพราะว่าความผัดเพี้ยนกับมัจจุราชผู้มีเสนาใหญ่นั้น
ย่อมไม่มีแก่เราทั้งหลาย
พระมุนีผู้สงบยอมเรียกบุคคลผู้มีปกติดู้อย่างนี้
มีความเพียรไม่เกียจคร้านทั้งกลางวันและกลางคืนนั้นแล ว่า
ผู้มีราตรีหนึ่งเจริญ”

(พระสุตตันตปิฎก มัชฌิมนิคาย อупัฏฐกคณสํกั กัถเทภรคตสูตร)

“วิ่งล่องไปเร็วยิ่งนัก ขณะที่เขื่อนั้นเหมือนกัน
ความตั้งอยู่ยั่งยืนไม่มี สัตว์ทั้งหลายย่อมจุติ(ตาย)ไปแน่แท้
สัตว์ไม่ยั่งยืน ย่อมเสื่อมถอย เธอจงอย่าประมาท
เธอจงประพฤติธรรม พื้นแผ่นดินทั้งสิ้นเต็มไปด้วยทรัพย์
ถ้าพึงเป็นของของพระราชาพระองค์เดียว ไม่มีผู้อื่นครอบครอง
ถึงกระนั้น ผู้ที่ยังไม่ปราศจากความกำหนัด ก็ต้องทิ้งสมบัตินั้นไป....
เธอพึงทราบว่ ร่างกายเป็นอาหารของสัตว์อื่นๆ
พึงทราบว่ สุขคติและทุกข์ในสังสารวัฏฏ์ เป็นที่พักชั่วคราว
เธอ จงอย่าประมาท จงประพฤติธรรมเถิด”

(พระสูตรตันตปิฎก ขุททกนิกาย ชาดก อุทยชาดก)